

# DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING

26. ÅRGANG NR. 4 VINTER 2012

## Panik i dukkehuset

Af *Tomas Kierstein*

I denne udgave af *Danskeren* kan du bl.a læse en artikel af økonomen Bjørn Rasmussen, hvor den aktuelle såkaldte finanskriser tages under kyndig beskuelse.

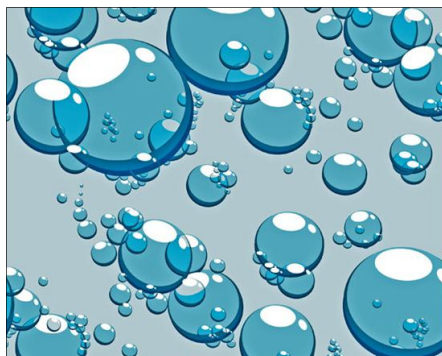
Når man har læst artiklen, kan man dårligt komme til en anden konklusion, end at der ikke er tale om en krise, men om et uafvendeligt resultat af en årtier lang og så omfattende pervertering af ellers grundlæggende sunde markedsmechanismer, at de nu er ukendelige:

I hele den vestlige verden forsvinder produktionsarbejdspladserne - alt imens de administrerende, analyserende og regulerende funktioner tilføres flere og flere ressourcer, der yderligere øger det skatte- og afgiftstryk, som undergraver de produktive fag, ved at hæve bruttolønnen, uden at nettolønnen stiger - ja, mens den faktisk begynder at falde. Det er efterhånden evident for de fleste. Men det er ikke udelukkende et konkurrencespørgsmål - det er langt mere alvorligt. Sideløbende har "krisen" bredt sig til de asiatiske økonomier. For når importøkonomierne går i stå, savner eksportøkonomierne naturligvis afsætningsmuligheder.

Alt sammen bekræfter det billedet; der er ikke tale om en krise men om noget strukturelt, som er rivende galt. Og kernen i det er netop et af de aspekter,

Bjørn Rasmussen sætter fingeren på i sin artikel; der er en himmelråbende forskel på mængden af fordringer og mængden af reelle værdier i hele verden.

De naturlige økonomiske sammenhænge har været suspenderet så længe og skjult under så mange fiksfakserier, at der næppe findes nulevende mennesker i den udviklede del af verden, der har kendt til en samfundsøkonomi, hvor de endnu var toneangivende.



Vores bekymring for konkurrenceevnen er derfor kun en svag genspejling af det, vi egentlig burde bekymre os om. For de virkelige, underliggende problemer handler om, at hele kagen er langt mindre, end vi har troet den var - at det vi har regnet for værdier langt hen ad vejen var rene besværgelser, blot og bare ordflom, som lovede at kagen var langt større, end den reelt nogensinde har været.

Verdensøkonomien er i bedste fald en boble i værste fald et pyramidespil. I pyramidespil er det som bekendt de nederste lag, der kommer til at tage skade for hjemgæld.

Men hvis man tror, det kun er de "som har tabt uddannelseskampen", der udgør disse nederste lag, kan man godt begynde at tro om igen. Ja, måske får "taberne" endda et *come back*, mens sorteper risikerer at lande et helt andet sted - hos en middelklasse, som er lullet i søvn og tror, den er på forkant med "den uafvendelige udvikling henimod den globale landsby", for at citere en af mest opstyltede flosker.

For hvis man begynder at tænke tingene sammen og fokuserer på det mantra om uddannelse, uddannelse, uddannelse, der er blevet fremsagt igennem de seneste årtier af alle politikere og af enhver karrierebevidst ekspert, kan man godt fristes til at spørge; "uddannet til hvad?" Hvor stor en del af den højere middelklasse har nemlig ikke en uddannelse, som faktisk udelukkende kan bruges, så længe pyramidespillet kan understøtte velfærdsstaterne. Og det er ikke kun offentligt ansatte. Der er (mindst) titusinder ansat i det private og praktiserende i de liberale erhverv, som udelukkende er beskæftiget med at kommunikere med de offentlige myndigheder.

*Fortsættes på side 3*

### EU - et socialt tilfælde

Mogens Camre forklarer, hvordan millioner af økonomiske immigranter dræner de europæiske landes statskasser.

*side 2*

### Hvad er penge?

Bjørn Rasmussen forklarer, hvordan bankerne producerer penge, som ikke modsvares af produktion.

*Side 4*

### Redox og omegn

Martin Kasler indkredser det betændte fascistiske miljø og dets forgreninger i de "pæne" politisk korrekte kredse.

*side 9*

# Det europæiske projekt succes eller fiasko



Mogens Camre, tidl. medlem af Folketinget og medlem af Europaparlamentet, orienterer i hvert nummer på side 2 om ”det europæiske projekt”.

Denne gang omhandler orienteringen:

## EU – et socialt tilfælde

I de nye vækstlande pukler befolkningen i mange timer til en lav løn. Timeproduktiviteten og kvaliteten er ikke altid lige høj, men prisforskellene er så voldsomme, at det kompenserer for manglerne. Imens arbejder europæerne – altså de europæere, der arbejder – meget lidt. Eurostats tal viser et gennemsnit for EU-15 og Norge på 37,7 timer om ugen.

Det kan ikke undre, at EU i en åben verden er ude i et voldsomt konkurrenceproblem. Arbejdspladserne suges ud af EU, hele produktioner flyttes væk og samtidig strømmer billig arbejdskraft ind – fra øst mod vest. Arbejdsparate mennesker fra især Polen og de baltiske lande søger mod Vesteuropa og mennesker fra Hviderusland og Rusland søger ind i Østeuropa for at erstatte de polakker og balttere, der er draget mod vest – og derpå for at komme videre mod vest og få del i det mere lukrative EU-arbejdsmarked.

Forskellene i løn og arbejdstider er så voldsomme, at europæerne presses ud. Oven i det strømmer millioner af økonomiske immigranter fra ikke-vestlige lande ind og presser den europæiske

kultur indefra, samtidig med, at de lægger deres dræn i de europæiske statskasser. Niveaue i åbne forbundne kar bliver som bekendt det samme, og selv om vi ikke er nået helt dertil endnu, er det grænseløse Europa truet af at dele vilkår med verden udenom.

Det er åbenbart, at EU-eliten ikke har forudset, at et grænseløst Europa ville virke som en kæmpemagnet på de fattige lande udenom os. EU havde ventet at få nye eksportmarkeder, men havde totalt undervurderet, at dele af det europæiske arbejdsmarked ville blive smadret, og at EU, påvirket af de øvrige økonomiske ubalancer, ville få lavvækst, massearbejdsledighed og social uro. EU-landene har endnu ikke villet indse, at velfærdssamfundet kun kan fungere som en lukket fest for de betalende.

EU formår ikke at gennemføre reformer mod den miserable økonomiske situation. EU har derimod opbygget et kæmpemæssigt, offentligt gældsberg for at holde underskudsøkonomierne kørende, men det kan vise sig at være at smide gode penge efter dårlige, fordi ”hjælpepakkerne” træder i stedet for egentlige reformer og trækker krisetilstanden ud. EU har godt nok under stor folkelig modstand presset de mest håbløse medlemslande til at reducere deres vildtvoksende, offentlige sektorer, men teknologisk innovation er udeblevet. Imens snakker man og venter på et mirakel, som pludselig skal skabe kvalifikationsløse mennesker om til forskere, innovatorer og opfindere, som skal skabe en vækst på niveau med den industrielle revolution. Det er desværre en illusion.

Det er logisk, at Tyskland stadigt stærkere betoner det kendte princip: ”Den der betaler, bestemmer”, for tyske – og hollandske, østrigske, finske, belgiske m.fl. – skatteydere reagerer naturligvis imod at komme til at hænge på Sydeuropas gæld. Men intet tyder på, at de gældsramte lande er interesserede i de nye traktatændringer, som Berlin ønsker, for Tyskland ses af mange som

hovedansvarlig for at have presset på for de traktater, som har skabt det grænseløse EU, hvor euroen ensidigt gør Tyskland til vinder og de svage lande til tabere.

EU vil komme til at opleve endnu voldsommere, folkelige oprør mod økonomisk håbløshed, ledighed, grænseoverskridende kriminalitet og dannelse af parallelsamfund, hvis EU med bankpagt og finansunion tiltager sig magt til at centraldirigere medlemslandenes forhold, som Tysklands krav om traktatændringer peger på. Alle problemer vil blive oplevet som en følge af EU's indgriben og ikke som følge af egne politiske fejltagelser.

EU's medlemslande er præget af store kulturelle forskelle og store interesseforskelle. De kan ikke udlignes ved at slette grænserne og ødelægge landenes egenart. De kan heller ikke udlignes ved at lade Nordeuropa betale store pengeoverførsler til EU-lande, som ikke vil beskatte deres egne borgere. Det er nødvendigt, at hvert land bærer konsekvenserne af egne beslutninger og gennemfører de reformer, som er nødvendige for at skabe et Europa, der tror på sine egne værdier og genskaber sin egen dynamik.

EU skal opgive de åbne grænser og EU skal se i øjnene, at den muslimske verdens problemer ikke kan løses ved at tillade indvandring til Europa. Muslimerne adskiller sig fra andre kulturer ved fanatisk at ville indføre deres forskruede ideologi, som har hindret enhver sund udvikling i de muslimske lande, og som helt forudsigeligt vil ødelægge de lande, de indvandrer til. Ingen pris er for høj at betale for at undgå den islamiske kultur i EU og USA.

Europas 27 medlemslande bindes naturligt sammen af et fællesmarked, som samordner det tekniske og handelsmæssige samarbejde, men ingen har bedt om at bytte kultur med lande, som har helt andre forudsætninger.

## Panik i dukkehuset

*Fortsat fra forsiden*

Den desværre afdøde teolog Johannes Horstmann brugte et genialt udtryk om hele denne illusion og den politiske korrekthed (i realiteten altid i en eller anden udstrækning et udtryk for faktaresistens), som er forbundet med den. Han kaldte det under et for "dukkehuset!" Analogien er indlysende; over et dukkehus regerer den stolte lille pige (jeg vil blæse på kønsneutralitet), der ejer det, som var hun Gud.

Hun sætter reglerne og bestemmer, hvad der er vigtigt. Får hun og veninderne lyst til at stille dukkerne på hovedet er det normen. Det kan hun gøre, fordi hun ikke skal bekymre sig om, hvor dukkerne og deres møbler skal komme fra. Dem får hun af mor og far. Det er det amokløbne velfærdssamfund i en nøddeskal. For hvad har finansieret cirkuset, andet end en løbende belåning af den forventede effektivitetsstigning i de kommende slægtled, som tro mod analogien gør det ud for mor og far?

Svaret er: intet!

Og denne belåning er endda meget større end de direkte låns pålydende, fordi fordringerne heller ikke har pålydende værdi, da det der skulle stå som sikkerhed kun for en brøkdels vedkommende eksisterer i den fysiske verden. Når opskrivninger og forventet dækning blandes sammen med reel værdiskabelse længe nok, indser man for sent, at ikke bare har man levet over evne, man har også uddannet mange af sine borgere

re til funktioner, som kun er en løn værd, så længe dukkehuset med politiske kraftanstrengelser kan holde den mere og mere påtrængende virkelighed stangen.

Og ikke-velfærdstaterne har, ved at ophede deres økonomier, for at levere til velfærdsjunkierne, gjort sig ligeså afhængige af illusionen - og dertil skabt appetit på samme udskjelser derhjemme.

Kina er et lysende eksempel derpå. De er også flyttet ind i det globale dukkehus - de har skiftet en totalitær utopi ud med en rent ud tåbelig ditto. Ironien kan dårligt være mere sort!

I Frankrig er der opstået et fænomen kaldet "Generation identitaire". Det er unge mennesker, som er rasende på 68'erne, som først flippede ud på det personlige plan og siden har gjort karriere i dukkehuset. De vil tilbage til de ting, der definerer deres identitet; tilbage til det nationale, til traditionerne og ja til troen - for Frankrigs vedkommende tilbage til en katolsk tradition. Og bevægelsen har allerede fået tyske aflæggere, hvis medlemstal vokser eksponentielt.

Det undrer mig ikke. De unge har indset det uholdbare i de sidste generationers sværmerier. De har, modsat de tidligere ungdomsoprør, fundet nogle af svarene hos deres oldeforældre.

De tror ikke på at træerne vokser ind i himmelen. Men de er ikke aggressive nationalister, som nogen vil skyde dem i skoene. De har blot indset, at mennesket ikke forbedres af at gøres uafhængigt af sine nære omgivelser og afhængige af et upersonligt supersystem - tværtimod!



De har indset, at man ikke kan sy i lufften og koge suppe på en sten. De har indset, at kultur betyder noget; at dogmerne om de neutrale identiteter og multikulturen er forløjede og selvmodsigende.

Og sidst men ikke mindst har de indset og siger højt, at "Kejseren" af dukkehuset ikke har noget tøj på.

Hvis de får held med deres forehavende, hvad jeg tror - og til dels håber - de gør, vil det blive helt andre kompetencer, der bliver guld værd - igen!

For kollapser dukkehuset, vil enhver håndværker, bondemand, husmor og dygtig ufaglært arbejder råde over evner, som altid har været efterspurgt i den virkelighed, hvor værdier ikke bare er binære koder i et kontosystem, men er forbundet til menneskets grundbehov: tag over hovedet, mad på bordet, forråd til dårlige tider og ja - personlige venskaber, tilhørsforhold til sin familie, sine ligesindede og følelsen af gensidig loyalitet.

Så bliver der panik i dukkehuset.....det er så småt allerede begyndt - lytter man efter, kan man læse det mellem linierne i besværgelsessangene.

Hvis nogen er bekymrede for det udenomsparlamentariske aspekt, bør de spørge politikerne, hvornår de begynder at lytte til de unge. Virkeligheden kan ikke ties ihjel til evig tid. Det er forsøget på det, der er farligt. De unge er kun et symptom!



Kejseren af dukkehuset har slet ingen tøj på.

# Pengenes væsen og finanskrisen

**Alle steder vil der opstå brudflader, som kan nære ulvetider, men af ombruddet kan der også komme noget godt. Forførelsen bliver erkendt og vi genfinder livets sande værdier.**

## Af cand. merc. Bjørn Rasmussen

Er finanskrisens værste fase er overstået og kan den globale landsby genoptage sin progression? Lad os et øjeblik selv gribe efter pengenes væsen finansvæsenets usynlige sammenhænge:

Økonomer taler om, at penge er, hvad opfylder de tre pengefunktioner: Penge er et universelt betalings- og omløbsmiddel, som er deleligt ned i små størrelser. Penge er et bestandigt værdiopbevaringsmiddel, som kan bringe købekraft ind i fremtiden og penge er et værdimålingsmiddel, som alle priser fastsættes i.

I urformen vælger de frie handlende en vare ud som penge og omløbsmiddel. Vi taler her om varepenge. I danerkongens rigeste skattebetalende købstad Rungholt i Ditmarsken – som sank i havets dyb i den historiske tids værste stormflod – var salt penge. Folk gik på markedet med salt, hvor priserne på alt, høns, brænde, korn, værktøj, osv. var angivet i kilo salt og de rige borgere gemte en stor stak salt på loftet til senere indkøb. I de amerikanske fængsler er dåsesardiner penge, for fangerne må ikke gemme Dollars og alle ydelser, som udbydes af fanger, kan købes for dåsesardiner og velhavende fanger har mange sardiner i cellen. Sardiner tjener som vare som proteinkilde for styrketrænere. Tyskland havde i 4½ efter anden verdenskrig cigaretvalutaen, men i de fleste civilisationer har ædelmetaller, guld og sølv, men også kobber, platin og nikkel tjent som penge og omløbsmidler.

I vort samfund har vi to former for penge. Den ene er stempelpenge, som er billigt papir og metal, som tjener som penge, fordi fyrstens stempel er på. Det er ikke papiret eller metallet, som gør sedlerne og mønterne til penge. Det er stemplet, som er værdien og som er i omløb. Det er ikke et ufordelagtigt privilegium, fyrsten har skaffet sig, men

hvis pengemængden er knap, tjener stempelpenge handlen i de frie erhverv.

Den anden og klart mest udbredte form for penge i vor civilisation er kreditter. Vi kan tale om fordringspenge. På tysk retssprog hedder det Giralgeld. "Kontoindeståender" er penge således: Man går ned i banken og skubber sine mønter og sedler over skranken og får godskrevet et beløb på sin netbankkonto. Man hører ofte udsagnet, at "man har penge i banken". Men det er en udbredt misforståelse. Man har derimod en fordring mod banken og banken har en forpligtelse i form af lovligt betalingsmiddel med øjeblikkeligt forfald.

Når en kunde går til købmanden og betaler ham med Dankort er det kundens fordring mod banken, som elektronisk bliver overført til købmandens fordring mod købmandens bank, som samtidig får en fordring mod kundens bank. Det er elektronisk bogførte fordringer mod bankerne, vi handler med, og som opfylder de tre pengefunktioner.

## Brøkrereservebankvæsenet

Som bankreguleringen er i dag, låner bankerne ikke de penge ud, som de modtog i indlån. De låner mere ud. Efter Basel II kravene skal de europæiske – også danske – banker holde 8% i sikker kapital i reserve. Dvs. de må låne indlåne ud op til en faktor 100/8, eller på ret dansk, de må låne op til 12,5 gange så mange penge ud, som bankkunderne skubbede over skranken.

Penge skabes i forretningsbankerne ved, at en bankkunde anmoder om et lån på f.eks. 100.000 Kr. til et nyt køkken. Dernæst kreditvurderer banken bankkunden. Den ser på, om han kan betale lånet og renterne tilbage med pengestrømmen fra sin indkomst og evt. om han kan stille det, han vil købe, i pant. Når så banken opretter lånet, bogfører

den i regnskabsbalancens passivside bankens nye forpligtelse, som i alt er 100.000 Kr. højere end før kreditaftalen. I aktivsiden føres bankens tilgodehavender til bogs, som nu er 100.000 Kr. større end før. Rentebetalingen til banken, som forfalder med aftalte mellemrum føres til bogs i resultatopgørelsen. Med oprettelsen af lånet voksede bankens balance med lånets størrelse. Kunden kan så gå ud med sit Dankort og bruge 100.000 Kr., som ikke var til før, han og banken indgik låneaftalen. Der er ikke noget at sige til, at bankerne altid har kontorer på de dyreste adresser, når de kan låne 12,5 gange det indlånte beløb ud til 7% i rente.

Det er svært at forstå forretningsbankernes pengeskabelse første gang man stifter bekendtskab med den. Sådan forklarer Forbundsbanken det: *"Die Geschäftsbanken können auch selbst Geld schaffen, das sogenannte Giralgeld. Der Geldschöpfungsprozess durch die Geschäftsbanken lässt sich durch die damit verbundenen Buchungen erklären: Wenn eine Geschäftsbank einem Kunden einen Kredit gewährt, dann bucht sie in ihrer Bilanz auf der Aktivseite eine Kreditforderung gegenüber dem Kunden ein – beispielsweise 100.000 Euro. Gleichzeitig schreibt die Bank dem Kunden auf dessen Girokonto, das auf der Passivseite der Bankbilanz geführt wird, 100.000 Euro gut. Diese Gutschrift erhöht die Einlagen des Kunden auf seinem Girokonto – es entsteht Giralgeld, das die Geldmenge erhöht."*

Forbundsbanken udtrykker her i kildeangivelsen meget tydeligt, at fordringer ikke er et lovligt betalingsmiddel. Men det er det samme i alle lande. Lovligt betalingsmiddel er kun banknoter, dvs. stempelpengene, mønterne og sedlerne. Elektroniske betalinger er praktiske – et teknologisk fremskridt – og derfor accepteres de bredt af de frie handlende, men for at forstå pengenes væsen må man skelne skarpt mellem det

lovlige betalingsmiddel og fordringerne mod bankerne.

Vi bemærker, at bankerne i dette penge-regimente ved at låne 100.000 Kr. ud til et køkken på baggrund af fremviste lønsedler, udvider købekraften i nutiden – inden varerne og tjenesterne er blevet skabt i fremtiden! Dette fænomens følger for prissætningen vender vi tilbage til.

Vi bemærker, at fordringspenge altid er tredjemands gæld, at fordringspenge skabes, når gæld stiftes og at kreditmængden og dermed købekraften indskrænkes, når gæld afdrages. Og alle fordringspenge er rentebærende! Dette var kernestykket i Karl Marxs teori Kapitalen, hvor han bemærkede, at forretningsbankerne opkræver renter af det meste af pengemængden, hvilket skaber en omfordeling fra flittig til rig, ikke mindst gennem statsgælden og skatterne.

Videre har fordringspenge det grundlæggende problem, at gælden stiger, hvis ikke renterne betales, mens købekraften forbliver lige. Skyldner må løbende tjene et overskud til rentebetalingen, hvilket forudsætter, at der er stabil omsætning i erhvervene, som giver ham mulighed herfor. Hvis erhvervsaktiviteten går i stå, vil gælden vokse med rentes rente, mens pengemængden forbliver lige og systemet vil kollapse.

Sidst men ikke mindst bemærker vi, at de skatteopkrævere, som måtte drømme om forbud mod kontante betalinger, ikke har sat sig ind i pengenes væsen. Og de liberalister, som måtte drømme om privatskabte penge analogt til de selvejende erhvervs produktion, også har overset, at forretningsbankernes fordringspenge netop er deres ønskede privatskabte penge.

### Konjunkturcykler og finanskriser

Opsving i erhvervsaktiviteten er enten en følge af opsparing af produktive fordele, som forøger produktiviteten 1), eller monetære udvidelser, som smører handelsaktiviteten 2).

Monetært baserede opsving begynder med, at i stabile tider udstedes kreditter pga. udsigt til fremtidig indkomst, som i eksemplet med lånet på 100.000 Kr. til et nyt køkken. Denne kredit- og købekraftsudvidelse er *forventningsbaseret*.

Kredit- og Købekraftudvidelsen skaber en ”guldgraverstemning”. Pengene er billige og troen på fremtiden blomstrer. ”The new economy” er ankommet og giver overalt anledning til nye låneop-tag. Udvidelsen af kredit- og pengemængden får priserne på varer og tjenester til at stige, og de, som tidligt optog lån og gik på storindkøb, belønnes, mens de sparsommelige og dydige må se slukørede til.



Bankerne producerer pengene. For hver krone, der indsættes, låner de op til 12,50 kr. ud.

Men forventningsbaseret kreditgivning kræver dog, at de lånefinansierede indkøb lægges an i produktive fordele, som skaber indkommende pengestrømme til betaling af renter og afdrag. Mens låntager betaler långiver tilbage, må han i denne periode afstå fra forbrug. Da guldgraverstemning og desillusion, hvor kreditmængden og købekraften hhv. udvides og sammentrækkes, tenderer til at afløse hinanden i bølger, opstår konjunkturcykler. I et stabilt regime er det ikke videre alvorligt.

Kreditgivning kan også være *pantebaseret*. Hvis en aktivklasse går på mode og handles højere og højere op, og bankerne accepterer det højt vurderede aktiv i pant som sikkerhed for kreditgivningen, og ikke låntagers evne til at skabe indkomst, kan låntager kun betale lånet tilbage ved at sælge aktivet. Hvis pantebaseret kredit- og købekraftsudvidelser følger en mode i en aktivklasse, som ikke giver produktive fordele og dermed fremtidige indtjening – f.eks. vågede IT-projekter, luksusboliger ved Middelhavet, statsobligationer i GIIPS-

landene, osv. –, kommer långiverne (bankvæsenet) til at nedskrive deres krav på disse udlån, når ”guldgraverstemningen” brister og sikkerheden åbenbarer sig som et luftkastel. De tidlige så glade låntagere ender her i stor, måske bundløs gæld. Så er det ikke længere almindelige konjunkturcykler, men alvorlige finanskriser.

### Nye opfindelser i pengevæsenet

Den seneste dramatiske finanskrisefølge efter to banebrydende nyskabelser i bankvæsenet. Den ene er de opfindsomme (u)værdipapirer, som bankerne for få år siden var så stolte af. Disse (u)værdipapirer afledte deres værdi af andre (u)værdipapirer, som i bunden af pengepyramiden afledte værdien af gribelig rigdom. Disse af værdipapir afledte værdipapirer blev på interbankmarkedet – den anden opfindelse, hvor bankerne gjorde sig uafhængig af indlåneren – accepteret som pant til udstedelse af nye kreditter, hvorved bankvæsenet udvidede sine krav mod den samlede økonomi. Vi oplevede bankvæsenets købekraftsudvidelse som aktie-, obligations-, råvare- og boligprisernes himmelflugt. Kæden bristede dog med kollapsedet i de amerikanske subprimelån, hvor sikkerheden lå i en overvurderet ejendomsværdi og ikke i det fattige Amerikas evne til at skabe indkomst. Et led i kæden brast og det samlede finansvæsen begyndte at kollapse.

Bankerne var selv skyld i risikoen for det endelige kollaps. De har gearret deres forretning, og havde en ekstrem lav egenkapital og meget små kapitalreserver. Danske Bank har på statusdagen i 2011 en egenkapitalandel på 124.795/3.424.403 MKr. Hvis Danske Bank må tage tab på mere end 3,64% af balancesummen, er den insolvent og skal begæres konkurs og kunderne ville miste deres konto-”indeståender”.

I 2008 blev bankvæsenet dog reddet af en flerfoldig udvidelse af centralbankernes kreditgivning, som genopblæste prisboblerne og sikrede, at grundlaget for den pantebaserede kredit- og købekraftsudvidelse består. Hele spekulationscirkuset blev redet, som det var og stadig er. Men truslen for massebankdød er fortsat overhængende.

## Gældstyngede stater

Historien om finanskrisen er ikke slut med det. Oveni forretningsbankernes lånefest har staterne stiftet gæld og påtaget sig andre forpligtelser, tilsvarende de krigsførende stormagters forpligtelser ved udgangen af anden verdenskrig. Da krigshandlingerne standsede, kunne de krigsførende stater beskære de militære udgifter, omstrukturere våbenindustrien til maskinindustri og påbegynde afdragene gennem beskatning. I dag består staternes faste forpligtelser derimod af velfærdsforpligtelser og aflønning af det samfundsomfattende styringsapparat. Kan vi uden videre beskære dette?

Dertil stiller de demografiske fremskrivninger ikke en ungdommelig vækstøkonomi, men en gamlingeøkonomi med svindende skatteindtægter i udsigt. Staterne gør imidlertid ikke klar til en økonomisk omstilling fra den storforbrugende samfundsomfattende styring til fri erhvervsaktivitet. Den forøger derimod indsatsen og vædder på, at den grønne teknologi og en befolkningsforyngelse fra tredje verdensindvandring kan skabe en ny vækstøkonomi – en 3. industriel revolution – og følgelig formindske statsgælden relativt til beskatningsgrundlaget – al indkomst og ejendom!

Kombinationen af en svært opblæst købekraft gennem 30 års kreditboom – dermed potentielle prisbobler overalt –, banker næsten uden egenkapital og højst forpligtede stater er historisk enestående og rejser spørgsmålet, hvilke kreditværdige personer, skal optage de næste kreditter, for at undgå afvikling – eller snarere punktering – af de lånefinansierede gigantiske prisbobler. De nordeuropæiske stater et par år endnu, og hvem så?

Videre foranlediger en økonomi med et købekraftsoverhæng til spekulation i prisbobler og værdibærere frem for opsparing og investering, som opbygger produktivitetens fremskridt. For at markedsøkonomiens handlende overskueligt kan disponere og investere knappe ressourcer over tid, og dermed sikre byttehandlen af ydelser efter individernes prioritering af, hvad der forekommer nødvendigt og succeskabende, må priserne være stabile over tid.

Stabile priser er også det mest rimelige, for dyrtider fortærer pensions- og børneopsparinger. Ludwig Erhard talte ligefrem for, at slige tanker "*sollten uns veranlassen, die Währungsstabilität in die Reihe der menschlichen Grundrechte aufzunehmen.*"

## Købekraften overstiger varemængden

Medregnet alle de penge, som er placeret i obligationer og derivater ol., overstiger købekraften voldsomt varemængden. Hvis troen på staternes eller bankernes kreditværdighed brister, begynder pengenes flugt fra betalingsløfter, som statsobligationer, bankindeståender, ol., til gribelige rigdomme.

Hvis dette ukontrollerede scenarie skulle tage frit løb, ville kurserne styrte og bankerne ikke kunne betale, deres forpligtelser. Den store depression, hvor ingen penge havde, ville gå igen. Hvis centralbankerne under flugten fra fordringer genopblæser prisboblerne med nytrykte penge eller nye digitalt bogførte centralbankskreditter, går en løbsk inflationen igen. Uanset hvad vil købekraftsoverhængen blive udlignet enten gennem dyrtider eller gennem tilintetgørelse af købekraften, når troen på fordringer brister

Staterne kan i den nuværende situation forsøge at styre på flere måder: Beskæftigelses- og inflationspolitik: Imens kreditmængden og købekraften fra det årtier lange kreditboom ikke kan opretholde sig ved egen kraft, kan staten føre beskæftigelses- og inflationspolitik for at understøtte den vigende efterspørgsel og formindske arbejdsløsheden. Dette forudsætter, at staten har opbygget et samfundsomfattende styringsapparat, som kan sætte offentlige arbejder i gang. Centralbankerne udvider så penge- og kreditmængden, mens staten låner og forbruger. Bivirkningen er, at imens staten går på indkøb for de nyskabte penge ser forbrugeren sine penges værdi blive udvandet. Værre er, at de offentlige investeringer kan være politisk motiverede og ikke økonomisk bæredygtige, så statens indkøb alligevel må skattefinansieres af det eksisterende erhvervsliv, som ikke har fået det bedre af lønkonkurrencen med det offentlige.

Arbejdsskabelsen er således et optisk bedrag og købekraftsoverhængen udlignes af dyrtider og valutaen falder. Argentina har prøvet dette flere gange ligesom England efter 2. Verdenskrig. Åben gældssanering af staterne og bankvæsenet, også kaldet en valutareform, er en anden mulighed. Alle kontoindeståender nedskrives over en nat til en kvote, som er den nye købekraft, som folk står op til. Købekraftsoverhængen udlignes af pengenedskrivning pr. dekret. Dertil må en valutareform følges op af en balancering af staten og kommunernes indtægter og udgifter for, at de ikke igen udvider kredit- og pengemængden. Dette var løsningen i Tyskland i 1948 og Island i 2009. Begge steder erfarede på langt sigt en varig økonomisk genopblomstring.

I det ukontrollerede inflationsscenarie kan valutaen blive tilstrækkeligt forkastet til, at en valutareform afslutningsvis må genskabe accepten af valutaen ved at indføre vareindløselighed og således gå et par skridt tilbage mod pengenes urform. Så vil Niels Bernstein og Nationalbankens uansvarlige "opbevaring" af Danmarks guldskat i fremmede magters varetægt, som ikke tillader uafhængig revision, stå os skidt. "Lov om Danmarks Nationalbank" byder netop Nationalbanken at gemme 1/5 af mønt og seddelomløbet – de lovlige betalingsmidler – som guld, som er til "*Bankens frie Raadighed*" til nødens stund. Forbundsbanks revisorer har igennem flere år været forment adgang til revision af den tyske guldskat, som angiveligt – men ubekræftet – holdes i FED's kældre i Ny York! Har Nationalbanken styr på sit guld til nødens stund?

Uanset hvordan finanskrisen løses, belønnes de, som rettidigt gennemførte skiftet til gribelige rigdomme fra fordringer. Markedet har allerede valgt flugtvalutaerne, som atter er guld og sølv. De fleste vil dog se magtesløse og frustrerede til, mens deres faste indkomst, pensionsgarantier, børneopsparinger, osv. opløses, når betalingsløfterne brydes i heksesabbaten.

## Men immer det dages dog på ny

Vi har levet i en socio-økonomisk orden, hvor mange har ofret deres bedste

år på at oplære sig kundskaber, som kun kan bruges i statens eller bankernes tjeneste. Disse ”brancher” er blevet overudvidet af tilstrømmet arbejdskraft og kapital (kapital fra høje skatter og opsparing i statsobligationer mod løftet om fremtidig velfærd) som byggeriet under en boligbølge. Mange – særligt kvinder – har lagt flere kræfter i karrierens løse og opportunistiske bånd end i familiens lykke, og hjemmet er ikke længere det sikre arnested. Hvordan vil de reagere, når betalingsløfterne brydes?

Alle steder vil der opstå brudflader, som kan nære ulvetider, hvor frænde slås mod frænde og broder mod broder: Rig mod fattig, højre mod venstre, indlænding mod indvander, arbejdsløs mod arbejdshaver, offentligt beskæftiget mod privatbeskæftiget, ung mod ældre og narcissist mod narcissist. Vort samfund synes dårligt rustet til et ombrud som aldrig før.

Man kan beskytte sig selv ved at gøre sig uafhængig af kollektivet og forberede sig på livet i ombruddet og i den nye orden. Der står to opgaver for: 1) Hvordan vil man leve og overleve i ombruddet og 2) hvordan bringer man en smule velstand med ind i den nye socio-økonomiske orden?

Af ombruddet kan der også komme noget godt. Forførelsen bliver erkendt og vi genfinder livets sande værdier.

#### Kildefortegnelse:

[1] ”Beretning og regnskab” Danmarks Nationalbank 2011, 2010.

[2] ”Das natürliche System der politischen Ökonomie”, Friedrich List, 1838 ”Et la patrie, et l’humanité”, Nach der französischen Handschrift übersetzt und eingeleitet von Günter Fabiunke, Akademie Verlag Berlin 1961

[3] ”Der Crash kommt – Die neue Weltwirtschaftskrise und wie Sie sich darauf vorbereiten”, Max Otte, Econ, 2006, 11. Auflage

[4] ”Geld und Geldpolitik”, Deutsche Bundesbank, August 2009 ([http://www.wissensmanufaktur.net/media/pdf/geld2\\_gesamt.pdf](http://www.wissensmanufaktur.net/media/pdf/geld2_gesamt.pdf)). PDF-udgave, da det citerede tekstafsnit er radikalt omskrevet i senere udgaver og ikke længere er tilgængeligt på [http://www.bundesbank.de/Redaktion/DE/Standardartikel/seite\\_nicht\\_gefunden.html](http://www.bundesbank.de/Redaktion/DE/Standardartikel/seite_nicht_gefunden.html)

[5] ”kehrt die inflation zurück? – ein thesenpapier”, Prof. Dr. Rudolf Minsch und M.A. Fabian Schnell, november 2010, *economiesuisse*, ([http://www.economiesuisse.ch/de/PDF%20Download%20Files/studie\\_geldpolitik\\_20101201.pdf](http://www.economiesuisse.ch/de/PDF%20Download%20Files/studie_geldpolitik_20101201.pdf))

[6] ”Lov om Danmarks Nationalbank” <https://www.retsinformation.dk/Forms/r0710.aspx?id=41648>

[7] ”Theorie des Geldes und der Umlaufsmittel”, Ludwig von Mises, 1912, Udgiver Verlag von Duncker und Hombolt.

[8] „Wirtschaftslenkung und Marktwirtschaft”, Alfred Müller-Armack, 1946, Kasstel, Sondersausgabe 1990.

[9] „Wohlstand für Alle“, Ludwig Erhard, 1957, Anaconda Verlag GmbH, 2009 bearbejdet von Wolfram Langer.

[10] ”Årsrapport 2011” Danske Bank Koncernen (<http://www.danskebank.com/da-dk/ir/Documents/2011/Q4/Aarsrapport-2011.pdf>)

[11] ”Worst-case debt scenario - Protecting yourself against economic collapse” Societe Generale, 2009. (<http://media.rtl.nl/media/financien/rtlz/2009/socgen2011.pdf>)

[12] Artikel: ”Wird Inventur des Bundesbank-Goldes zur Staatsaffäre?”, Handelsblatt, Norbert Häring, 27.09.2012 (<http://www.handelsblatt.com/politik/konjunktur/nachrichten/stimmt-es-dass-wird-inventur-des-bundesbank-goldes-zur-staatsaffaere/7186978.html>)

[13] Foredrag: ”Spekulationsblasen in Geschichte und Gegenwart“, Prof. Dr. Wilhelm Hankel, Tübingens Universität, SWR 2009, <http://www.youtube.com/watch?v=LvsgTQGcMmk>

## Velfærdsstatens sammenbrud

**Danmark er en øase af velfærd både historisk og geografisk. Det tænker imidlertid de færreste på - og endnu færre husker, hvad forudsætningerne er for, at vi har denne øase.**

*Af Søren Lind Jensen*

En af Die Welts faste skribenter er den tysk-jødiske forfatter Henryk M. Broder, der blandt andet er kendt som modstander af fremmedkursen i Europa og som en skarp kritiker af Vestens tilpasningspolitik over for de arabiske lande. Han er en helle - om end ofte ret polemisk - i den offentlige debat og en politisk ukorrekt stemme i et Tyskland,

hvor selv nationalkonservative synspunkter tillægges odiøse hensigter.

Allerede midt i 80'erne vendte han sig mod sine tidligere holdningsfæller på den tyske venstrefløj og udviklede sig gradvist i progressivt borgerlig retning. For sin skribentvirksomhed har han blandt andet modtaget Ludwig-Börnerprisen og Hildegard-von-Bingenprisen i hhv. 2007 og 2008.

I Welt am Sonntag d. 5. august 2012 leverer han i en velskrevet artikel under overskriften ”Og foran os Niagara-vandfaldene” en syleskarp kritik af euroen og den i Europa førte immigrationspolitik. Han sammenligner ved brug af umiddelbare metaforer euroen og de politikere, der forvalter rammerne omkring den, med scener fra en katastrofefilm, hvor et skib styrer imod et vandfald. Besætningen

fornemmer, hvilken fare der truer forude, men foretager sig intet, da kommandostrukturen om bord er uklar. En officer vil gerne, mens tid er, vende om, en anden vil sætte skibet på en sandbanke, til syvende og sidst sætter kaptajnen sig imidlertid igennem og beordrer, da der ingen alternativer er til den kurs, som skibet er slået ind på, at kursen skal holdes. Katastrofen er uafvendelig. Fremtidige generationer af historikere vil ifølge Broder komme til at beskæftige sig indgående med de forløb, der førte til EU's sammenbrud.

De europæiske velfærdstaters sammenbrud vil også komme til at optage fremtidens historikere. Broders bud er lige så klart som enkelt: Sammenbrudet skyldtes, at datidens beslutningstagere ville gøre forsøget med at indføre velfærdstater med relativt åbne grænser med sociale ydelser til alle uanset etnisk herkomst, arbejdsindstilling og villigheden til at yde til samfundet. Til socialstatens kollaps bidrog også et kor af velmenende politikere og meningspinger, der mistænkeliggjorde enhver kritik af fremmedkursen og politisk vedtagne utilstrækkelige noget-for-noget-foranstaltninger.

Broder giver nogle groteske eksempler på den tyske socialstats knopskydning, som dog sammenlignet med den danske velfærdsstat er en hel del slankere. Den mentalitetsindstilling der ligger i, at mange borgere forventer mere eller mindre at modtage sociale ydelser frem for at klare sig selv helt eller delvist godt hjulpet på vej af fagforeninger og humanitære organisationer med interesse i at maksimere antallet af socialklienter og indvandrere, finder Broder også bærer kimen til velfærdsamfundets kommende kollaps.

### Indvandringsindustrien

Indvandringsindustrien og dens medløbere og eftersnakkere har sat sig så tungt på meningsdannelsen, at de indfødte europæere presses til at bøje nakken, således at alle kulturer kan ligestilles og dermed også oppebære retten til sociale ydelser. Selv kurser i, hvordan sociallovgivningen bedst udnyttes, opfattes som noget selvfølgeligt.

Broder skriver, at man på ingen måde kan fortænke indvandrerne i at tro, at de er kommet til et land, hvor pengene gro på træerne, og at de kan plukkes ved en minimal indsats.

Når de tyske politikere hævder, at Tyskland ikke kan fungere uden indvandrere, er det ifølge Broder en sandhed med modifikationer, idet indvandringen fra den tredje verden er forbundet med enorme omkostninger. Som eksempel nævner han den hollandske regering, der har fået lavet en rapport herom, der viste, at de sociale omkostninger, der var forbundet med indvandringen langt oversteg de økonomiske fordele.



Henryk Modest Broder

Broder er desværre ikke blevet orienteret om de seneste lempelser i den danske udlændingepolitik, vedtaget af regeringen, Enhedslisten og Liberal Alliance, eftersom han skriver, at danskerne har reformeret deres socialsystem, efter at de fik tallene på bordet: ca 40% af udgifterne til sociale ydelser i Danmark går til de fire procent, som immigranterne udgør af den danske befolkning. Kunne fire procent så blot gøre det!

Når den ellers altid velorienterede Broder tilmed skriver, at den danske regering har besværliggjort familiesammenføring i væsentlig grad, er han ej heller blevet informeret om den lyserøde regerings seneste lempelser.

Man kan i øvrigt også undre sig over, at Broder skriver, at i det relativt kulturelt

og etnisk homogene danske samfund er det en uskreven regel, at lovene som en selvfølge overholdes, og at det er ufint ikke at arbejde og ligge andre til last ved modtagelse af f.eks. kontanthjælp.

Det er nu ikke helt korrekt, idet et af det danske samfunds allerstørste problemer er, at omkring 900.000 i den arbejdsduelige alder er på overførselsindkomst, heri er SU-modtagere ikke inkluderet.

Broders forkærlighed for de nordiske lande kammer lidt over, når han skriver, at i Norden hersker den protestantiske arbejdsetik, som beskrevet af Max Weber, samt en indgroet social moral, der afstedkommer, at de forhåndenværende ressourcer fordeles efter lovens bogstav og socialt ansvarligt – korrupsion findes ikke, og gennemsigtigheden i den offentlige forvaltning er stor. Måske skulle hr. Broder få talt med et par danske systemkritikere!

Broder foretrækker selv at holde ferie i Syditalien og Grækenland. Deres livsindstilling er sjovere og mindre stressende. Her kan man rigtigt slappe af og nyde livet i deres café-kultur, men når tjeneren ud på aftenen kommer med regningen, skal gildet jo betales.

### Ideologien besejrer fornuften

Euroen er ifølge Broder et vanvidsforsøg på at homogenisere de sociale forhold i EU med det resultat, at sydeuropæerne ikke kan betale regningen, som så sendes videre til de rige naboer i nord.

Engang hed det, at indvandring ville berige de vesteuropæiske lande, nu hedder det, at kollektivisering af eurogældsbyrden vil komme giverlandene (Tyskland, Holland, Finland) til gode. Det ofte af politikerne fremførte motto "Vi skal turde at vove mere Europa" er ifølge Broder ideologiens ultimative sejr over den sunde fornuft. Mottoet er et orwellsk trick, som er almindeligt i diktaturer for at opretholde en facade og en fiktion.

Den hvislen, der høres i det fjerne, er Niagaravandfaldenes brusen, som bliver stadig højere.



# Redox og omegn

Med forfatterens tilladelse bringer vi nedenstående tekst, som er et kronikforslag, forfatteren tilsendte en større dansk avis, der desværre, men høfligt, afslog at bringe det. Han skrev det i forbindelse med ORG-sagen i august 2011 og skitserer, hvordan og hvorfor han i årevis er blevet beløjet og terroriseret af det ekstreme venstre.

Teksten om ”Redox og omegn” har fået ny aktualitet efter DRs afsløring af løgner om Henrik Gade Jensens påståede ”naziforbindelser” i dokumentarprogrammet ”Hængt ud på forsiden” den 29. oktober.

Af Martin Kasler

Jeg er blandt de mange, som for nylig blev hængt ud af Redox i en slags rapport. Noget af Redox’ snavs har til en vis grad rod i virkeligheden. Jeg har gennem ca. femten år fulgt det yderste venstre tæt. Siden mordet på Pim Fortuyn i maj 2002 så vidt muligt diskret. Jeg lytter til alle der har noget at fortælle og jeg deler min viden med de fleste der spørger. Det være sig journalister, aktivister, blogredaktører o.s.v.

Redox har derfor i årevis forfulgt mig med stadig vildere beskyldninger. Der er tale om usædvanlig grov ærekrænkelser af min person. Men ligesom alle andre jeg ingen mulighed for at fat i kraven på Redox. De gemmer sig nemlig effektivt bag dækadresser og falske navne. Mindst to af gruppens medlemmer er i øjeblikket sigtet for dataindbrud, vold og støtte til en terrororganisation. Det sidstnævnte forhold vedrører organisationen Antifascistisk Aktion, hvor en af de sigtede samtidig er topfigur. Medlemmer af dette terrorhold har domme for ulovlig indtrængen, ulovlig våbenbesiddelse, hærværk, brandstiftelse, grov vold, væbnet bankrøveri, organiseret hashhandel samt forsøg på fremstilling af ni kilo amfetamin.

En lektor i journalistisk roste brugen af billeder i Redox’ såkaldte rapport: *Det er en klassisk metode til at dokumentere, at visse personer har mødt hinanden.* Lad mig derfor først påpege, at selv om jeg omtales en del i bemeldte rapport, så optræder jeg kun på et enkelt af dens flere en 100 fotos. Her ses jeg i samtale med en person som Redox aldeles ukarakteristisk er tavs omkring. Måske fordi den pågældende er identisk med en vis Betina Dalgas, der som flittig skribent for den venstreradikale undergrundspresse fandt vej til Danmarks

Radio. Hun omkom 2007 i en trafikulykke og blev hyldet i en nekrolog på den venstreradikale hjemmeside Modkraft. Den var forfattet af en af de terrorødmte fra firmaet Fighters and Lovers. Det kunne Dalgas selvfølgelig ikke gøre for.



Den autonome René Karpantschof under anholdelse på Nørrebro 1999.

Redox’ hidtil ukendte billede af mig stammer fra Den Danske Forenings grundlovmøde 1996 i Hillerød. Det er taget med privat kamera af en robust type, der til mig fortalte, at han som vennetjeneste var med som chauffør og livvagt for Dalgas, men ellers arbejdede for Nordisk Film. Til dette grundlovmøde knytter sig en lille, grim historie. Dagen efter påstod Ekstra Bladet, at en gruppe yngre mænd var kørt direkte fra DDF i Hillerød og ned til DNSB i Greve for at stå vagt. Dokumentationen var to billeder, avisen havde fra det venstreradikale TV Stop. Fem år senere beskyldte Tjeck, LO’s ungdomsblad, Dansk Folkepartis Søren Espersen for at være medlem af DNSB og mig for at have deltaget i en DNSB-march. Artiklen var begået af en journalist med nær fortid på TV Stop, der genbrugte førnævnte to billeder. Espersen vandt sin sag i landsretten; jeg vandt min i Pressenævnet. I den forbindelse blev det afsløret, at det ene af de to fotos, som TV Stop påstod, var fra grundlovsdag 1996,

i virkeligheden var fra grundlovsdagen året før.

Nogenlunde samtidig med denne opdagelse, førte jeg injuriersag mod René Karpantschof, der i et forlig vedgik, at jeg aldrig havde samarbejdet med nazister. Karpantschof har som bekendt en ph.d. i sociologi, men også gamle forbindelser til medlemmer af både Blekingegadebanden og Antifascistisk Aktion. Karpantschofs omgang med kilder og bilag havde en slående lighed med den, TV Stop havde anvendt. Han bagud daterede således en for ham vigtig artikel med præcist ét år.

Ikke længe efter var den igen gal med René Karpantschof. Nu var det filosof og samfundsdebattør Henrik Gade Jensen, han beskyldte for forbindelse til nazisme. Mit navn blev indblandet fordi Karpantschof til dagbladet Information bl.a. påstod, at Gade Jensen og jeg kendte hinanden. I en række læserbreve løb jeg Karpantschofs usandheder og søforklaringer op, og i august 2004 fik Henrik Gade Jensen klækkelig æresoprejsning af Information. Kort efter blev der på førnævnte Modkraft bragt en artikel, hvori anonyme ”kendere af Den Danske Forening” gentog Karpantschofs usandheder om Gade Jensen. Artiklen var skrevet af et medlem af Antifascistisk Aktion, Martin Lindblom, der tidligere havde truet med at skære halsen over på en folkevalgt. Først ved Lindbloms død i 2009 indrømmede Karpantschof, at de i mange år havde været nære venner og kampfæller. Derimod har Karpantschof aldrig kommenteret på sin egen tilknytning til Modkraft.

René Karpantschof er hidtil blevet brugt flittigt af pressen som ekspert i højre-ekstremisme. På det seneste er han blevet noget fortrængt af Chris Holmsted

Larsen fra RUC. En tredje lejlighedsvis ekspert er Mikkel Thorup fra Århus Universitet. Alle tre kan på forskellige leder forbindes til nu afdøde Erik Jensen fra Demos, der som privat efterretningstjeneste for venstreradikale har fået baghjul af Redox. Disse fire såkaldte eksperter har alle været i konflikt med straffelovens injurieparagraffer. Chris Holmsted Larsen har jeg personligt haft i byretten. Som vidne indkaldte han Mikkel Thorup, der i forvejen var dømt for injurier.

Som led i PET's efterforskning mod Redox blev jeg som forurettet afhørt i mit hjem forrige efterår. Jeg fik her forevist hvad PET havde fundet om mig i gruppens register. Heraf fremgik det bl.a., at man har overvåget mit privat hjem siden begyndelsen af 2005. Men Redox eksisterede ikke i 2005. Det gjorde derimod Naziinfokampagnen. Det var en også fordækt gruppe, der fra en hjemmeside udskreg folk med navn og billede som nazister. Hetzen ramte bl.a. mig og omfattede endog anonyme smædebreve til min arbejdsgiver og grove smædeplakater ved min arbejdsplads. Ligesom Redox brugte også Naziinfokampagnen et hidtil ukendt foto af mig. Det er taget af en pressefotograf under et interview, jeg i august 1999 gav til Politiken. Dette foto fandt PET i Redox' arkiv.

Naziinfokampagnens hjemmeside viste sig at være registreret under falsk navn, men på Antifascistisk Aktions adresse. Herefter tørrede sporet ud. Antifascistisk Aktions lokaler er nemlig ikke formelt udlejet til terrorholdet, men til "Foreningen af 1.1. 1993", der naturligvis intet kendte til sagen. Alligevel flyttede Naziinfokampagnen hurtigt sin hjemmeside over til Antifascistisk Aktions søsterorganisation i Sverige.

Efter skarp kritik fra Dansk Center for Menneskerettigheder lukkede Naziinfokampagnen sin hjemmeside i december 2005. I januar 2006 åbnede Redox sin. Nu opereres der ikke fra et kælderlokale på Nørrebro, men fra en postboks på Frederiksberg, hvor et af Antifascistisk Aktions ældste og mest militante kollektiver netop ligger.

Redox har gennem længere tid beskyldt mig for at stå bag bloggen Junikredsen. Her kan man læse mange interessante ting om det yderste venstre og det er sikkert derfor, Redox kalder den nazistisk. For et par år siden modtog Junikredsen på min fødselsdag følgende afstumpede "hilsen": *tillykke med de 49, nazisvin .. hils A og ungerne*. Året efter slog man til igen. Ikke på min, men på min datters fødselsdag, hvor trænedes hærværksmænd sent om natten sneg sig ind på vores grund, smadrede min hu-

strus bil og overmalede den med "NAZISVIN". Da jeg fortalte PET om denne episode, viste man mig, at den stod noteret i Redox' kartotek med dato, præcist tidspunkt og endda bilmærke. Af samme ulovlige register fremgik det, at man som led i overvågningen af mit hjem har noteret sig bilnumre på venner og familie, skygget min hustru, fotografet ind ad vinduerne til vores hus og ved mindst en lejlighed brudt ind og affotografert personlige papirer. I vinteren 2006 lykkedes det gruppen at hacke vores computer og stjæle bank- og skatteoplysninger.

En bestemt personkreds på det yderste venstre anser mig altså tydeligvis for at være en stor trussel. Men ikke af de grunde, man indbilder offentligheden. Man vil mig til livs som kender og iagt-tager af deres lyssky miljø. Man ved, at jeg f.eks. forsøger at indkredse Karpantschofs aktiviteter i de mørklagte år fra 1986 til 1995.

Man ved også, at jeg står bag afsløringen af medlemmer af Antifascistisk Aktion. Heriblandt ikke mindst tæskeholdets general, Balder Johansen, der forrige år modtog Erhvervslivets Ridderkors.

## Kongelig hæder til voldsmænd

Som nævnt ovenfor modtog lederen for AFAs tæskehold, Balder Bergman Johansen, i 2010 Erhvervslivets Ridderkors for "at udvise social ansvarlighed". Dagbladet BT benævnte ham i en artikel 8/12 2002 "generalen" for "*den autonome gruppering AFA (Antifascistisk Aktion)... en organisation, hvor nogle af medlemmerne – ifølge kilder med kendskab til det autonome miljø – har dannet hemmelige tæskehold.*" (BT, 8. december 2002: *Generalen og Doktoren*). Prisen blev overrakt af Prins Joakim.

D. 6/10 2012 blev endnu en voldsmænd belønnet med kongelig hæder, da tegneren og fremtrædende medlem af AFA Jakob Martin Strid af Kronprins Frederik og Kronprinsesse Mary fik overrakt



"Kronprinsparrets Kulturpris 2012" og den nette sum af 500.000 kr.

I 1997 blev Jakob Martin Strid anholdt på vej til en demonstration med et større våbenlager, og i 1994 måtte han lide den tort at blive jaget på flugt, da han

sammen med sine maskerede og kølle-svingende kammerater var gået til angreb på deltagerne i DDFs grundlovs-møde i Hillerød. Se billedet ovenfor.

Strid er en stor beundrer af Blekingegadebanden og Rote Armee Fraktion.

# Geert Wilders tale i Malmø

Den 27. oktober talte den hollandske politiker Geert Wilders ved et møde i Malmø arrangeret af det svenske Tryckfrihetssällskapet. Vi bringer nedenfor den afsluttende del af Geert Wilders tale i dansk oversættelse.

Mine damer og herrer, kære venner. Det er tid at handle; og det haster. Tiden er ved at løbe ud for Sverige, for Nederlandene og for alle de andre store nationer i Europa. Som Ronald Reagan sagde: "Vi må handle i dag, for at sikre dagen i morgen."

Her er et kort liste på fem ting, som vi skal gøre for at bevare vores frihedsrettigheder.

For det første skal vi forsvare ytringsfriheden. Det er den vigtigste af vore frihedsrettigheder. Vi har brug for en ret-tighedserklæring i stil med USAs First Amendment, der skal gennemføres i alle europæiske lande.

For det andet må vi sætte en stopper for kulturel relativisme. I mit eget land har jeg foreslået, at der indsættes en klausul i vores grundlov, som skal fastslå, at den dominerende kultur i Nederlandene er baseret på jødisk-kristne og humanistiske principper. Hvis vi ikke ved, hvem vi er, kan vi aldrig finde ud af, hvad vi ikke er.

For det tredje skal vi stoppe islamiseringen. Mere islam betyder mindre frihed. Der er nok islam i Europa allerede. Vi må stoppe indvandringen fra muslimske lande.

For det fjerde skal vi genoprette nationalstaternes suverænitet. Og endelig er det også vores pligt at hjælpe Israel, nationalstaten for det jødiske folk. Israel er i jihads frontlinie. Israel er et fyrtårn af lys i et område med totalt mørke. Israel kæmper vores kamp. Ved at hjælpe Israel med at overleve, hjælper vi os selv.

Mine venner. Hvis vi holder op med at sige sandheden, vil alt gå tabt.

I en tale ved FN Plaza Millennium Hotel i New York den 11. september, mindede George Iglor, direktør for den britiske tænketank Discours, sit publikum



om, hvad der skete indeni Flight 11 - det fly, som blev kapret af Mohammed Atta og hans bande og fløjet ind i det nordlige tårn af World Trade Center den skæbnesvangre formiddag den 9/11, 2001.

"Forhold jer roligt og der vil ikke ske jer noget," sagde Atta til passagererne om bord på det kaprede fly.

Mine venner, vi ved fra den frygtelige erfaring, som passagerne på Flight 11 gjorde, at det ikke passer, at der ikke sker og noget, hvis vi forholder og i ro. Tværtimod er vi fordømte, hvis vi bliver rolige. Vi skal tale ud, af al magt mod dem, der ønsker at lukke munden på os.

Vi er nødt til højt og tydeligt at fortælle sandheden om islam - denne totalitære ideologi, der ønsker at islamisere os alle og påtvinge hele verden sin vilje. Vi er nødt til at afsløre den kulturel relativismes løgn.

Vi skal kæmpe hver eneste dag mod den voksende bølge af islamisering, selv når de kulturelle relativister i medier og regeringer bukker under for den.

Hvis det ikke lykkes, vil vi miste alt: vor frihed, vor identitet, vort demokrati, vor retsstat, og alle vore frihedsrettigheder, begyndende med den vigtigste af dem alle: vores ytringsfrihed.

Vesten er i fare, men vi kan stadig sejre.

Selv når vi bliver forhånet,

selv når vi bliver chikaneret og intimideret,

selv når de fratager os til retten til at sige sandheden,

selv når vi trues med døden for at give udtryk for vores mening.

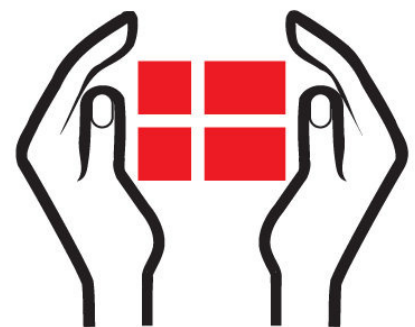
- Vi må aldrig bringes til tavshed.

Aldrig, aldrig, aldrig.

Tak. - Og held og lykke til jer alle!

*Kilde: Geert Wilders weblog*

*Oversættelse: Harry Vinter*



*Pas godt på Danmark*

# Racismeparagraffers primitive logik

Af Peter Neerup Buhl

Da den første britiske "racismeparagraf" blev gennemført i 1965, blev det – sigende nok for den samfundsændring, man da begyndte at tilstræbe i Vesten – retfærdiggjort med den store indvandring. Religiøse grupper var imidlertid ikke omfattet. Først i 2006 blev de beskyttet af loven "mod race-mæssigt og religiøst had". Da indvendte kritikere bl.a., at religioner i modsætning til racer udgør selvvalgte trossystemer, som tilmed ofte selv er involveret i nedgørelse af andre retninger.



Brigitte Bardot. Flere gange dømt for at udtale sig kritisk om den muslimske indvandring og om halal-slagtingens dyrplageri.

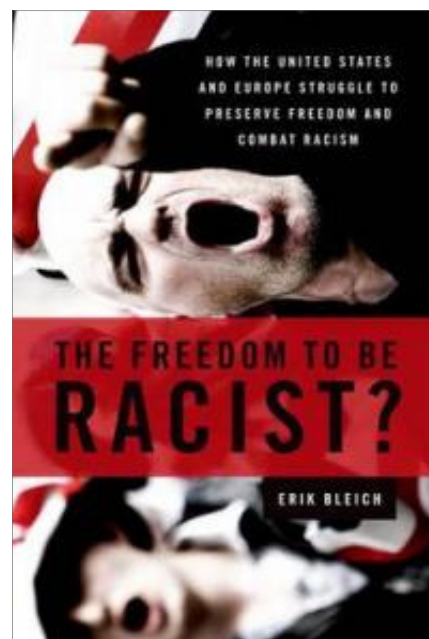
I Frankrig har retssagerne imod fx Brigitte Bardot vist, at man ikke må sige, at stor indvandring er noget skidt, hvis man gør det på en måde, der kan provokere diskrimination, had og vold. Dermed bliver vel at mærke hele den politiske strømning, der taler for en størst mulig repatriering, reelt kriminaliseret, fordi hjemsendelse af en bestemt gruppe defineres som et ærketypisk tilfælde af diskrimination. Dermed er opposition mod indvandringspolitikken fait accompli kriminaliseret over én kam, uanset hvor katastrofale konsekvenser den måtte få fremover.

Jean-Marie Le Pen er blevet straffet for at kalde indvandringen en "veritabel invasion", for at erklære, at han tror på "racernes ulighed", og for at sige: "Den dag, vi i Frankrig har ikke 5 mio., men 25 mio. muslimer, vil det være dem, der bestemmer. Og franskmændene vil være nødt til at gå på fortovet tæt ved murene med sænket blik. Gør de ikke dét, vil de få at vide: Hvorfor ser du på mig på den måde? Vil du slås? Og så vil man være nødt til at stikke af for ikke at få tæsk."

De tre udtalelser af Le Pen er dog noget, der bør afgøres af henhv. smag og behag, videnskaben og fremtiden, ikke af nutidens domstole, som ikke kan finde noget som helst tilnærmelsesvist objektive kriterium for at påstå at vide bedre, hvilket en kriminalisering jo implicit betyder.

Det samme er indsigtens mod næsten al politisk "hædefuld tale", også mod vor racismeparagraf, som dog adskiller sig fra den engelske og franske ved, at kriminaliseringen ikke skyldes den opvildelse til had, man foranlediger blandt majoritetsbefolkningen mod minoriteter, men derimod de sårede følelser, man forårsager hos disse. Det forøger dog blot usikkerheden i domsafsigelserne. Hvordan skal et dommerpanel taget ud af majoritetsbefolkningen alene ud fra fx muslimers følelser – en gruppe, dommerne i forvejen ikke identificerer sig med – afgøre, om noget forhåner muslimerne? Det bliver i så fald lige så meget dommeres fordomme, der er til doms, og de mere traditionelle/fundamentalistiske retninger inden for minoriteten, man vil tilfredsstille, fordi disse udgør de "rigtige" muslimer; ikke dem, der måtte dele en dansk form for humor og ironi.

I det hele taget er det en negligeret kritik imod racismeparagraffer, at de fremmer et forsimplet, sort-hvidt billede af verden i stedet for at modvirke det. Dette gælder også i opfattelsen af årsag-virkning i fri debat, hvor det fremgår af lovgivningens logik, at man antager, at der er et direkte 1:1-forhold mellem ord og handling eller ord og samfundsudvikling. Den helt grundlæggende dyre-



købte indsigt, at vejen til helvede er brolagt med gode intentioner, har undgået lovgiverne, ligesom erfaringen om, at den, der forbereder sig på krigen, tit forhindrer den. Men alligevel er det en realitet, at en voldsmand motiveret af ædel "antiracisme", der skriger "antifascistiske" slagord mod sit offer, får en mildere dom end en, der kommer med racistiske slagord under et overfald. Den samme juridiske partiskhed gør sig gældende i rent verbal strid. At debattører, der overskrider en grænse, reelt afsiger en dom over sig selv mere effektivt, end nogen domstol kan, indses ikke. Ordenes virkning i verden er langt mere underfundig, end bastante domme kan afspejle. Det er uhyre plausibelt, at slemme ord kan virke til det gode – om ikke andet som nyttigt skræmmeeksempel – og at gode, forsonende ord kan bane vejen for katastrofer ved at lulle i søvn.

Den primitive, banale opfattelse af ords virkningshistorie og af psykologiske reaktionsmønstre er igen og igen kommet til udtryk, når en række angiveligt racistiske ugeringer i et land har ført til et pres på myndigheder for at "handle" – i dette yndlingsterræn for symbolpolitikere skal man jo handle, uanset konsekvenserne. Fx førte racistisk aktivitet i Tyskland i 2001 til forbudspolitik – som om man derved dulmer vrede eller æn-

drer de objektive forhold, der ansporer til handling. Mange fremtrædende jurister har advaret imod den "balkanisering" af samfundet, som racismeparagraffer fører til – igen stik imod intentionen bag disse.

At forbudspolitik er kontraproduktiv, er dog ikke hovedargumentet imod den. Uanset pragmatiske overvejelser er meningsfrihed definerende for, at man overhovedet har demokrati. Det er klart, at friheden bør gælde for alle, også for de muslimer, hvis bannere i vestlige storbyer opfordrer til at halsugge vantro. For igen er der jo nemlig et alt andet end 1:1-forhold mellem ord og handling: Kan man frit skilte med sine morderiske intentioner, minimeres sandsynligheden for praktiseringen af dem i samme grad – af så mange årsager, at man ikke kan fatte, at forbudsfortalere kan overse dem, medmindre de gør det bevidst for at fremstå som handlekraftige, renfærdige og på det godes parti. Jo mere afskyelig, man finder en mening, jo mere publicitet kan man logisk set kun ønske, at den får, hvis man vel at mærke overhovedet tror på sit eget standpunkts styrke og flertallets dømmekraft.

I hvert fald det sidste kniber det åbenbart med blandt magthavere i Vesten i dag, ikke mindst i EU og Europarådet, som har krævet forbudslovgivning indført af deres medlemslande. Især derfor har der som en europæisk tendens i de senere år været et voksende antal racismesager mod borgere, der er gået over den juridisk fastsatte (uklare) grænse. Danmark er i den friere ende af spektret, men al den stund, at vore politikere følger trop med "de lande, vi normalt sammenligner os med" i stedet for at stå modigt fast på principper, tyder alt på, at også vor vej kun går mod yderligere kriminaliseringer.

I sin nye bog "The Freedom to Be Racist?" (Oxford University Press) gennemgår politologen Erik Bleich den tiltagende accept af ytringsfrihedsindskrænkninger i Vesteuropa i de senere år samt det voksende antal domme for blotte ytringer: I slutningen af 1990'erne var der fx i Frankrig årligt "kun" omkring 100 sådanne sager, hvor anklagede blev dømt skyldig, i 2005-2007 over 200 og stigende. Flertallets accept af, at man straffer dem,

# Lex islam

**Straffelovens berygtede § 266b yder muslimske mænd effektiv beskyttelse mod kritik og giver samtidig muslimske mænd ret til strafrit at true og forhåne kvinder og ikke-muslimer. Sådan forvaltes paragraffen i praksis, hvilket eksemplet Firoozeh Bazrafkan viser.**

Kvindesagsforkæmperen Firoozeh Firoozeh er administrativt blevet tildelt en bøde på 8000 kr. for at have oplyst om islams kvindeundertrykkende karakter.

Hendes forbrydelse består i, at hun på sin blog på [jyllandsposten.dk](http://jyllandsposten.dk) har skrevet følgende:

"Jeg er meget overbevist om, at muslimske mænd i meget stort omfang verden over både voldtager, mishandler og slår deres døtre ihjel. Dette skyldes efter min mening som danskiraner, at der er tale om en defekt, menneskefjendsk kultur – hvis det overhovedet er kultur? Men man kan sige, jeg mener, at der er tale om en defekt menneskefjendsk religion, hvis lærebog Koranen er om muligt endnu mere umoralsk, forkastelig og vanvittig end de andre to verdensreligioners manualer tilsammen."

For disse ord modtog Firoozeh Bazrafkan et bødeforlæg på 8000 kr. - uden retssag. Den har hun imidlertid ikke tænkt sig at betale. Hun har anket den administrativt tildelte bøde for sin påståede overtrædelse af straffelovens berygtede §266b.



"Jeg synes, at det er forkasteligt, at en irakisk mand, der skriver til mig på Facebook, at han vil voldtage mig og skære mig i stykker og fodre hundene med mit kød, kan gå frit rundt uden at få en dom, mens jeg får en dom for at sætte problemer til debat. Det er latterligt, og det krænker min retsfølelse. Jeg er simpelthen så rasende," udtaler Firoozeh Bazrafkan til Sappho

Kilde: [www.sappho.dk](http://www.sappho.dk)

hvis holdninger man ikke kan lide, rammer dog kun i første omgang blot en lille flok "racister". Alle er potentielt fredløse under et sådant regime, hvor man jo ikke med vægt og integritet kan protestere, hvis de ideologiske modevinde skifter. Så "værdi-politikerens" energi burde ikke bruges til at tromle frem med befolkningsopdragende tiltag til fordel for egne fremragende holdninger, men derimod til gentagelse af det selvfølgelige demokratiske princip, at man kun er demokrat, når man indrømmer dem, man er mest uenig med, samme frihed som én selv. At man dermed

bringer friheden i fare, modsiger erfaringen. Værdipolitikerne burde se det som en udfordring at administrere et samfund med meningsfrihed og -lighed, uanset hvilke risici dette kan medføre, og at foreholde deres vælgere denne åndsfrihed som attråværdigt mål. Blev dén holdning mere udbredt på begge fløje i dansk politik, kunne man i stedet for at drøfte partikulære forbud, der kun bekæmper symptomer, komme til at drøfte det grundlæggende, nemlig hvor mange repræsentanter fra førmoderne kulturer et frit samfund overhovedet kan optage.

# Forfølgelse af kristne mindretal

**Ayaan Hirsi Ali: Kristenfobi i vækst overalt i den muslimske verden, kristne myrdes for deres tro.**

*Af Søren Lind Jensen*

Med et vandaliseret Kristus-maleri på forsiden med overskriften *Krigen mod kristne* lagde Newsweek i dets medio-februar-udgave 2012 for en gang skyld den politiske korrektheden på hylden. Det ledende tema for nummeret var de uhyrlige forhold, som kristne mindretal lever under i muslimske lande. Ved at trodse mainstream i USA og sætte fokus på emnet risikerede Newsweek at fornærme den muslimske verden, hvilket jo kan udløse fatwaer og dødstrusler. Mærkværdigvis udeblev truslerne efter udgivelsen, måske fordi skribenten af artiklen, Ayaan Hirsi Ali, allerede i forvejen har flere dødstrusler hængende over hovedet.

De til artiklen ledsagende billeder er stærke sager, visende lig af koptiske kristne dræbt af den ægyptiske hær, sørgende familiemedlemmer ved en kiste samt en kristen demonstration i Cairo ved dræbte kristnes kister. Et fjerde billede viser en kristen nigerianer siddende på en hospitalseng indviklet i gazebind. Det sidste til artiklen hørende billede er fra Pakistan og viser tre katolske nonner med en udbombet bygning som baggrund. Om det er Newsweek eller Ayaan Hirsi Ali, der har udvalgt billederne, vides ikke.

Ayaan Hirsi Ali lægger som i sine bøger ikke fingrene imellem. I Newsweek-artiklen, der bærer overskriften *Kristenfobi i vækst overalt i den muslimske verden, kristne myrdes for deres tro*, beskriver Hirsi Ali, hvorledes kristne systematisk forfølges og myrdes i muslimske lande, hvilket mærkværdigvis indtil videre ikke har fået synderlig dækning i den vestlige presse. Hvert eneste år skal ofrene tælles i tusindvis, og dette folkedrab har Ayaan Hirsi Ali sat sig for at sætte fokus på med henblik på, at Vesten med USA i spidsen skal lægge pres på den muslimske verden for at få det stoppet.

De vestlige mediers tilbageholdenhed med at beskrive forholdene for de kristne mindretal i den muslimske verden kan ifølge Hirsi Ali have to årsager. Den første kan være angst for at fremprovokere yderligere vold, den anden og måske den mest sandsynlige kan skyldes, at muslimske lobbyer, som f.eks. Organization of Islamic Cooperation med hovedsæde i Saudi Arabien og Council on American-Islamic Relations udfører et omfattende påvirkningsarbejde på de elektroniske og trykte mediers redaktioner i Vesten med henblik på at undgå islamofobi. At dette lobbyarbejde har været så succesfuldt kan undre, og dog for det humanistiske menneske er til fals, når trylleordet "dialog" fremsiges. Det gode menneske er øjensynligt ikke klar over, at "dialog" for den rettroende muslim kun er en ensrettet gade. Denne skamfulde tavshed i Vestens presse-dækning skal ifølge Hirsi Ali bringes til ophør, ellers er alle religiøse mindretal i fare for at blive udsløjet i den muslimske verden. Sammenlignet med det blodige spor, som kristen-

forfølgelserne trækker i den muslimske verden, er islamofobi kun et rand-fænomen, skriver hun.

Der er ifølge Hirsi Ali ikke noget samlet billede af forfølgelserne, i nogle muslimske lande sker forfølgelserne med regeringernes velsignelse endog deltagelse, i andre er der tale om muslimske bøller, der opererer mere eller mindre frit med deres blodige forehavende. Alle midler tages i brug: blasfemilove, mord, lemlæstelser, bortførelser, bombeattentater og nedbrænding af kirker. Den nigerianske islamist-gruppering Boko Haram, hvis mål det er at indføre Sharia i hele Nigeria, har åbenlyst erklæret, at kristendommen skal udryddes om nødvendigt med mord på alle kristne.

Sudan et andet område, hvor kristne siden 2003 har været udsat for folkemord iværksat af det islamistiske styre i Khartoum. Den sudanesiske præsident er blevet anklaget for folkemord af den internationale krigsforbryderdomstol i Den Haag. Selv om Sydsudan fik



Kirke i Jos i Nigeria smadret af muslimske bombemænd 14/7 2012. 58 kirkegængere mistede livet. Den slags angreb på kristne forekommer dagligt i Nigeria. Kilde: Beginning and end, 15/7 2012



En kirke og en kristen skole i Mardan i Pakistan blev 21/9 12 brændt ned af muslimer efter at den pakistanske regering havde protesteret imod en påstået anti-muslimsk film. Bibler blev brændt og skolens computere mv. stjålet. Kilde: ANS

selvstændighed i juli sidste år, fortsætter overgrebene ind over den nye grænse.

For at anskueliggøre situationens alvor angiver Hirsi Ali med *National Consortium for the Study of Terrorism and Responses to Terrorism* som kilde, at terrorangreb på kristne i Afrika, Mellemøsten og Asien er steget med 309% fra 2003 til 2010.

Det i Vesten højt besungne Arabiske Forår har blot øget intolerancen over for de kristne mindretal, og i det billede står Egypten tilsyneladende værst. Forfølgelserne mod det koptiske mindretal på omkring 11% af befolkningen har aldrig været værre. Det vurderes, at op imod 200.000 koptere er flygtet fra deres hjem af frygt for overgreb, der mere eller mindre foregår med myndighedernes accept. Alt dette finder sted uden konsekvenser for det nye islamiske styre, idet opinionen og regeringerne i Vesten er larmende tavse.

Samme billede i Irak - ved den amerikansk ledede invasion i 2003 boede der over en million kristne, hovedsageligt assyrere, i Irak. Det magtvakuum, der opstod, da Saddam Hussein blev fjernet, er blevet udnyttet af fanatiske islamiske grupper til at sprede terror og rædsel. I dag udgør de kristne irakere under en halv million.

I Pakistan, et land på vej imod demografisk udmattelse, er den lille kristne minoritet på omkring 1,6% af befolkningen de facto uden rettigheder. Blasfemilove og islamiske banders hærgen gør tilværelsen for dem ubærlig, åbenlys skilten med andre religioner end islam er umulig. Større områder af Pakistan er i realiteten uden for myndighedernes kontrol og styret af lokale militante imamer. Ingen tvivl om at Pakistan er på randen af kaos i en grim cocktail af ukontrolleret befolkningstilvækst, korrupsion, ineffektivitet, økonomisk stagnation og religiøs fanatisme.

Selv i det efter muslimske forhold tolerante Indonesien, der er verdens største muslimske land, er antallet af overgreb på religiøse minoriteter (7% af befolkningen) steget med 40% mellem 2010 og 2011. Selv om tallene stadig er relativt små, må det vække bekymring, særligt hvis stigningen fortsætter.

Saudi Arabien er et helt særegent eksempel. Al religiondyrkelse ud over den statsdirigerede Wahhabisme er bandlyst, dog tåles de 15% af befolkningen, der er bekendende shiamuslimer. Der arbejder over en million fremmedarbejdere bl.a. Ingeniører fra den kristne verden i Saudi Arabien, uden hvis knowhow den

saudiske olieindustri ville bryde sammen øjeblikkeligt, men selv kristne symboler er forbudte for fremmedarbejderne. Blasfemilovene umuliggør enhver dyrkelse af andre guder end Allah.

Der ser ikke ud til at være et overordnet muslimsk organ, der koordinerer kristenforfølgelserne, men terroriseringen af de kristne ser ud til at være mest voldsom i de muslimske lande, hvor salafisterne og radikale islamister har opnået kontrol over regeringsapparatet eller over bydele, landsbyer og landområder. Nok mest bekymrende er imidlertid myndighedernes passivitet og "retssystemets" hildethed og subjektivitet, hvilket fremmer terrorgruppers opfattelse af, at de handler mere eller mindre med systemet i ryggen.

Med den nuværende Obama-administration, som øjensynlig har berøringsangst på området, er der imidlertid ikke for indeværende noget, der tyder på en kursændring. Hirsi Ali foreslår selv, at Vesten bruger alle forhåndenværende midler fra diplomatisk pres, beskæring af udlændingehjælp, trusler om ophævelse af handelsaftaler og stop for investeringer for at gennemtvunge lettelser for de kristne i den muslimske verden.

Økonomisk hjælp skal kun allokeres til de berørte lande, hvis religiøse mindretal tilnærmelsesvist gives de samme rettigheder, som de har i Vesten. Ifølge Hirsi Ali skal de vestlige regeringer samlet benytte både gulerod og pisk som løftestang til at forbedre de kristnes rettigheder i de muslimske lande. Hun ser ingen andre muligheder for at opnå forbedringer. Hun slutter artiklen af med at skrive, at de eneste, som man ikke skal vise tolerance overfor, er de intolerante.

I lyset af uhyrlighedernes karakter og omfang er det intet andet end skammeligt, at Vesten ser den anden vej. Fej er den, der velvidende om grusomheder intet foretager sig. Indtil videre er det stadig nogenlunde omkostningsfrit i Vesten at hæve stemmen om rædslerne i den muslimske verden. Så gør dog noget!

# Fascistiske Sverige

**Den 27. oktober talte den hollandske politiker Geert Wilders i Malmø ved et møde arrangeret af det svenske Trykkefrihedssällskapet. Tilstedeværende politi tillod en fascistisk pøbel at chikanere ankommende mødedeltagerne på det groveste.**

Mange tilmeldte mødedeltagere vendte om, da de så, hvilken mur af voldelige demonstranter, de var nødt til at trænge igennem for at komme frem til mødet.

Blandt de modige, som uden den ringeste hjælp fra det tilstedeværende politi, trængte sig vej gennem den antidemokratiske pøbel, var næstformanden for Trykkefrihedsselskabet, Katrine Winkel Holm, som efterfølgende omtalte sine oplevelser på Sapphos hjemmeside, hvor hun blandt andet skrev:

*Politiet var massivt tilstede, deres neonfarvede uniformer kunne ses langt væk, men foran dem stod en sort mur af råbende AFA'er: "Antifascistisk aktion" (Antifa), der havde indkaldt til aktion på Facebook med følgende ordlyd:*

*"På lördag samlas vi utanför Tryckfrihetssällskapets lokaler en timme innan deras möte börjar, för att välkomna rasisterna på bästa malmövis. Det gör vi genom kreativa och fantasifulla inslag som att kasta frukt och färg, skrika slagord och bua ut rasisterna när de kommer.*

*Det betyder, at "vi fysisk kommer att ställa oss i vägen för mötesdeltagarna."*

*Stille sig i vejen for mødedeltagerne var det, de gjorde – og det, politiet lod dem gøre.*

*Da vi, fire kvindelige medlemmer af det danske trykkefrihedsselskab, nærmede os de sortklædte skrighalse, henvendte jeg mig til en lille pluskæbet racistråbende person og spurgte, hvorfor han kaldte mig racist.*

*Det gav anledning til en flodbølge af skældsord:*

*"Nazisvin! Dit fede fascistsvin! Gå hjem til flæskedanmark! Luk grænserne!"*

*Men reaktionen var ikke kun verbal.*

*Pludselig var Aia Fog og jeg helt omringet af sortklædte personer, og da jeg forsøgte at gå videre, stoppede en af dem, en høj mand, mig med ordene:*

*"Du skal ikke gå ind der!"*

*Han blokerede vejen for mig, mens en anden puffede. Samtidig blev Aia slået to gange, én gang i bagehovedet, og fik ligesom Kit Louise Strand smidt æg efter sig.*

*Det var stemningen ved denne demonstration, Sydsvenskans udsendte beskrev som "relativt lugn".*



*"Du provokerer dem ved at gå derhen"*

*Vi søgte tilflugt ved politiet og spurgte opbragt, hvorfor de tillod demonstranterne at blokere for deltagelse i mødet.*

*Politiets reaktion var smilende – og passiv.*

*Da vi var sluppet ind bag afspærringen og dermed var fri for yderligere voldelighed fra de sortklædte, blev vi mødt af linsen fra en mand, der fotograferede hver eneste mødedeltager.*

*Efter at have fjernet det værste æggeklister og sundet os lidt inde i salen ovenpå denne intimiderende oplevelse, gik vi tilbage for at tage sceneriet lidt nærmere i øjesyn.*

*Jeg gik hen til fotografen og spurgte ham, hvad han hed, hvem han arbejdede for, og hvad han skulle bruge billederne af mødedeltagerne til., hvem han arbejdede for, og hvad han skulle bruge billederne af mødedeltagerne til.*

*Han ville kun besvare det sidste spørgsmål : "Det er interessant for offentligheden, hvem der kommer til mødet med Wilders".*

*Efter vores ordveksling fortrak fotografen - sandsynligvis Kennet Hansen, som efterfølgende lagde fotos på AFAs hjemmeside - fra sin faste plads, fordi min tilstedeværelse havde udløst en byge af æg fra de sortklædte bag afspærringen.*

*Mens vi stod i æggeregnen – jeg kom hjem med æggehvide i håret - kom politiet hen til os og bad os meget høfligt om at gå tilbage.*

*"Du provokerer dem ved at gå derhen", sagde Ewa-Gun Westford, presseansvarlig i Skåne politi, til mig.*

*"Hvordan kan jeg provokere ved at gå hen og tale med en fotograf? Det er ikke mig, der kaster med æg", spurgte jeg.*

*Westford smilede et pænt smil og gentog sit svar:*

*Det var mig, der provokerede ved at gå hen og tale med fotografen og hun tilføjede, at politiet havde travlt, og at det var vigtigt for dem at holde parterne adskilt.*

*Samme Westford udtalte tidligere på ugen, at Wilders var en person "med vældig ekstreme synspunkter".*



## ”Ordrede forhold”

Til Sydsvenskan udtalte Westford senere, at de, der vil demonstrere, skal have lov til det, så længe det sker under ordnede forhold.

Den demonstration, Antifa lavede udenfor Kockum Fritid havde ikke noget med ordnede forhold at gøre.

Og det havde fra begyndelsen ikke været hensigten, at den skulle forløbe under ordnede forhold, hvad politiet kunnet have orienteret sig om i forvejen på Facebook.

Hvis de var klar over, at Antifa ville blokere adgangen og dermed forsamlingsfriheden, kan jeg konstatere, at de intet gjorde for at stoppe Antifa i deres anti-demokratiske, dvs. genuint fascistiske forehavende.

## Sverige er et fascistisk land

På Sapphos hjemmeside havde en læser følgende rammende kommentar:

”Hvem er et sekund i tvivl om, at Sverige er et gennem-fascistisk land af den røde art?

En hadefuld mur lige fra politikerne, over medierne til de fascistiske røde stormtropper, som regerer på gaden - mens politiet smilende ser til og betegner dem, der ikke kaster med æg, som ikke råber hadefulde slagord, som ikke intimiderer nogen, som benytter deres demokratiske rettigheder ... som provokerende.

Den stalinistiske sindssyge er igen udstillet i Sverige, mens de pæne borgere ser passivt til. Linien fra nazityskland til dagens Sverige er lige.

# Moddemonstration eller mødestorm

## ”Politiet i Malmø er i alarmberedskab og forventer massive moddemonstrationer lørdag”

Sådan stod der på DRs hjemmeside 26/10. Antidemokratiske elementer har haft held til at erstatte ordet ”mødestorm” med ordet ”moddemonstration”, som indebærer, at folk, der lytter til et foredrag er at betragte som demonstranter. Tilbage står billedet af to parter, demonstranter og moddemonstranter, som er ”lige gode om det”.

Men sådan er virkeligheden ikke. Virkeligheden er, at der er folk, som ønsker at høre et foredrag, og mødestormere, som med vold ønsker at forhindre talens frihed. Moddemonstrationer forekommer ikke af den simple grund, at demokratisk sindede mennesker debatterer og argumenterer frem for at demonstrere.

For 75 år siden, i 1937, da fascisternes angreb på det frie ord sidst var på mode, skrev Thomas Døssing følgende:

”Har den frihed, vi forkynder fra demokratisk side ingen begrænsning? Jo, den har én meget vigtig begrænsning. Det er i nyeste tid, også her i landet, blevet almindeligt fra visse sider, særlig fra en vis side, at bruge den borgerlige frihed til at hindre andre i at bruge den. Jeg tænker her på den propaganda, som er ledsaget af terror, forsøg på at sabotere ytringsfriheden ved at erobre talerstole... Og endelig på den direkte vold, overfald på anderledes tænkende....

Der er overhovedet ingen mening i, at der skal være fuld frihed for en agitation, der har til hensigt at tage friheden fra os andre. ..

Det må være det offentlige sag at sikre den fri, demokratiske ytringsfrihed under rolige og sømmelige former.”

Kilde: Thomas Døssing: Af åndsfrihedens historie. Radioforedrag, 1937.

Harry Vinter

# Mindeord

Bo Warming 1946 - 2012



Ved Bo Warmings død har Den Danske Forening mistet et af sine mest trofaste medlemmer. Samtidig har den danske politiske debat mistet en af sine mest originale bidragydere. Bo Warming var fremskridtsmand i ordets bedste betydning, altså i Glistrups fodspor: På frihedens, fornuftens og tolerancens side imod al fastgroet vanetænkning og fordomsfuld politisk korrekthed. Mottoerne for hans mange debatindlæg, især på internettet, kunne siges at være ”gå efter bolden i stedet for manden” og ”det man ikke dør af, bliver man stærkere af”. Tit var hans meninger for stærk kost for langt de fleste - nogle kaldte ham ”Danmarks mest ekstreme mand” - men uanset hvad må man anerkende hans selvstændighed, og at han havde sine meningers mod, særlig med tanke på, at han så at sige boede midt i fjendens lejr (nær det gamle Ungdomshus i København), og han og hans hus blev da også udsat for flere attentatforsøg. De, der kom til at lære Bo nærmere at kende, kunne efter kun at have kendt hans ry blive overraskede over, hvor vidende og rar han var at tale med, altid åben over for nye argumenter. Jeg mindes med glæde vores mange fælles drøftelser og biografure. Delte flere hans intellektuelle nysgerrighed og respekt for menneskenes forskellighed, ville verden være et bedre og mere fredeligt sted.

P.N.B.

# Danmark rundt

## Festdeltager anholdt

Politiet har anholdt den fjerde af i alt ca. 60 personer, som i forbindelse med fejringen af den muslimske Eid-højtid gik til angreb på politi, personale og inventar på Odense Universitetshospital. De anholdte dækker over hinanden og politiet regner ikke med at kunne stille flere til regnskab.

Kilde: Jyllandsposten 9/10 2012

## Hængt ud

D. 29/10 bragte DR-TV en udsendelse, i serien "Hængt ud på forsiden", som omhandlede dagbladet Informations karaktermord i 2003 på den daværende kirkeministers rådgiver Henrik Gade Jensen. Udsendelsen afslørede, at Informations påstande om, at Gade Jensen skulle have nazi-forbindelser var grebet ud af luften. Påstanden stammede fra den venstreradikale René Karpantschof, som mente at kunne huske at have hørt noget, - hvilket han senere måtte dementere. Påstanden blev derpå brygget sammen af Rasmus Lindboe og godkendt af daværende chefredaktør David Trads. Efterfølgende blev påstandene viderebragt af bl.a. TV-2, og yderligere eftersnakket af Informations Georg Metz og biskop Keld Holm. Hverken Rasmus Lindboe eller David Trads ønskede at medvirke i udsendelsen.

## Folkeskolen fravælges

45% af børnene i Blågård Skoles distrikt på Nørrebro i København går i privatskole. "På Nørrebro har man ikke længere en folkets skole", udtaler professor i pædagogik Niels Egelund og fortsætter: "Det er samfundsmæssigt dybt problematisk. Det kan godt være, man stemmer venstreorienteret, men når det kommer til ens børn, så vælger man med hjertet og ikke hjernen". (Eller er det mon omvendt (red.))

Kilde: Information 10/10 2012

## Etnisk udrensning

I 2007 blev grønlandere i Gellerupparken ved Aarhus stenet ud af bebyggelsen af derboende muslimer. Den etniske udrensning synes nu at gentage sig i Aalborg Øst, hvor grønlandske beboere er udsat for grov chikane fra "bandeprægede" elementer.

Kilder: Kristeligt Dagblad 22/8 2008 og P4 Nordjylland 18/10 2012

## Somalisk fodboldvold

En 18-årig fodbolddommer fik 2 kraftige slag i hovedet af en utilfreds somalisk spiller, som derpå truede ham til ikke at anmelde overfaldet. Dagen efter meldte dommeren alligevel sagen til politiet og den somaliske fodboldklub W-Qaraabo bliver straffes disciplinært af DBU.

Kilde: BT 15/10 2012

## Brandstiftelse

To irakiske mænd er idømt fængselsstraffe og efterfølgende udvisning for at ville brænde et cafeteria af i et forsøg på forsikringssvindel. Afbrændingen mislykkedes. Det var en skærpene omstændighed, at der er private boliger i ejendommen.

Kilde: Fyens Stiftstidende 15/10 2012

## Vold med døden til følge

Politiet har anholdt 4 mænd "af anden etnisk herkomst end dansk", som alle sigtes for at have dræbt den 20-årige libanesiske Ali Agha nær Tingbjerg natten til d. 21/10. Politiet kan ikke bevise, at det var hensigten at dræbe. Derfor anklages om vold med døden til følge.

Kilde: EkstraBladet 30/10 2012

## Skide træt af muslimer

"Jeg er så skide træt af jer muslimer, som ødelægger undervisningen", sagde en hårdt prøvet skoleleder på Ejerslykkeskolen i Odense til en flok elever, som konstant forstyrrede undervisningen. Det fik en af børnenes fædre til at melde skolelederen for "racisme". Odense Kommunes skolechef, Poul Anthoniussen, kalder udtalelsen helt uacceptabel. Efterfølgende fik skolelederen stor opbakning fra lærere og forældre, som deler hendes frustration over muslimske elevers opførsel.

Kilde Fyens Stiftstidende 17/10 2012

## Beskyttelsespenge (jizya)

Københavns Politi oplyser, at mange restauranter og forretninger er blevet afkrævet beskyttelsespenge i årets første måneder.

Kilde: DR.dk 1/11 2012

## Ingen juletræ i Egedalsvænge

Bestyrelsen for boligforeningen Egedalsvænge har besluttet, at der ikke må opstilles et juletræ på boligforeningens område. Samme bestyrelse bevilligede få dage forinden 60.000 til afholdelse af den blodige dyreofringsfest kaldet Eid.

Kilde: dr.dk 7/11 2012

## TV2 forjaget fra Egedalsvænge

Journalister fra TV2 overværede, hvordan beboere, som indsamlede underskrifter for et mistillidsvotum til beboerforeningens bestyrelse, blev chikaneret, da de pludselig selv blev truet af maskerede hellige krigere til at forlade området. Sendevoغن blev overdænget med brosten og fik ruderne smadret.

Kilde: TV2 11/11 2012

# Jorden rundt

## Sverige løbes over ende

Migrationsverket forventer, at 54.000 personer vil søge om asyl i Sverige i 2013. Siden september har antallet ligget på 1250 per uge, og det overstiger asylsystemets kapacitet, som er på 500-700 per uge.

Kilde: Skånskan.se

## Tyrkisk pianist for retten

Den internationalt kendte tyrkiske musiker Fazil Say anklages ved retten i Istanbul for at have krænket radikale muslimer på Twitter. Han har bl.a. skrevet: "Jeg ved ikke, om du også har opdaget det, men når der er tale om et uvæsen, en taber, en tyv eller en tåbe, det er altid en islamist."

Kilde: Jyllandsposten 22/10 2012



14-årige Timar Shahzadi

## Kristen pakistansk pige bortført

14-årige Timar Shahzadi blev bortført af muslimske mænd, da hun var på vej hjem fra skole i Islamabad/Rawalpindi. Hendes forældre frygter, at hun nu bliver tvangsomvendt til islam og bortgift til en muslim. Det sker hvert år for omkring 1000 kristne og hinduistiske piger. Politiet foretager sig intet.

Kilde: Mohaba News 30/10 2012

## Præst fængslet for begravelsestale

I sin tale ved en begravelse i Lahore i Pakistan sagde pastor Patras, at Kristus havde bragt det ultimative offer og at det derfor ikke var nødvendigt at ofre dyr. Udtalelsen blev hørt af muslimer, som opfattede ordene som en kritik af de muslimske dyrefringer under Eid. De angreb præsten med slag og beordrede hans familie til at forlade byen, da de ellers ville blive brændt. Præsten står nu til 10 års fængsel for blasfemi.

Kilde: ANS 9/11 2012

## Kristen skole i Khartoum genåbnet

"Vi vil aldrig tilgive de kristne, at de ikke er muslimer", brølede en imam mens muslimer i april 2012 knuste en kristen skole med en bulldozer. På trods af det livsfarlige i projektet har kristne nu genåbnet skolen. Forfølgelsen af kristne er taget til,

Kilde: ICR 29/10 2012

## Syriske oprørere forfølger kristne

Den armeniske St. Gevorg Kirke i Aleppo er blevet sat i brand af sunnimuslimske oprørere og er næsten helt ødelagt. Samtidig blev 10 kristne bortført af oprørere ved Aleppo. Deres skæbne er uvis. Mange af de ca. 80.000 armeniere i Syrien flygter nu til Armenien.

Kilde: ArmeniaNow.com 30/10 2012

## Kristne flygter fra Bosnien

NATOs støtte til Bosniens muslimer under borgerkrigen i 1990'erne bærer nu frugt i form af en voksende islamisering og diskrimination af ikke-muslimer. Det påpeges i en rapport, som islamkenderen Pamela Geller har udarbejdet for Atlas Shrugs. Kristne

flygter fra landet og Sarajevo, som tidligere var en af Europas befolkningsmæssigt mest blandede byer, er nu næsten 100% muslimsk.

Kilde: WND 31/10 2012



## Skovbrande nyt terrorvåben

Al Qaeda har taget en ny strategi i anvendelse, som skal påføre europæiske lande store økonomiske tab. Hellige krigere sætter ganske enkelt ild til tørre skovområder. Det er en terror, som er nem at udføre, og det er stort set umuligt at pågribe gerningsmændene. I de seneste år har der været et voksende antal skovbrande i Sydeuropa. Især Spanien, Italien, Portugal, Montenegro, Grækenland og Serbien har været hårdt ramt.

Kilde: RIA Novosti 3/10 2012

## Fødselsdagstæsk

I Tyskland er det blevet almindeligt, at indfødte skoleelever får tæsk af deres muslimske skolekammerater på deres fødselsdag. Årsagen er, at muslimer kun fejrer Eid og vil tæske de vantro tyskere fra at fejre andet.

Kilde: islamversuseurope. blogspot.co.uk/2012/11

## Advarsel før Jul

En "lærd" muslim hævder, at det er en stor synd at sige "merry christmas". Det er værre end at begå utugt eller mord.

Kilde: jihadwatch.org 17/12 2011

## Et ægte systemskifte

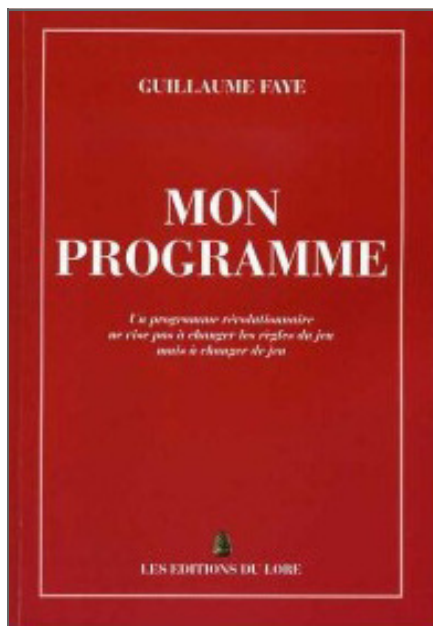
Guillaume Faye: Mon programme. (Les Éditions du Lore, 2012. 221 sider. 20 euro).

Et yndet argument mod dem, der ønsker befolkningsudskiftningen og globalismen tilbagerullet, er, at det er urealistisk eller ganske enkelt ikke kan lade sig gøre. Det har derfor stor værdi, at den franske filosof Guillaume Faye nu for sit eget lands vedkommende har skrevet et meget konkret og udførligt program for national genopretning med undertitlen: ”Et revolutionært program, der ikke skal ændre spillets regler, men ændre selve spillet.”

Faye ser økonomien som nøglen til en nations magt, men den er dog kun noget sekundært i forhold til den nationale overlevelse, som afhænger af nationens ”antropo-biologiske germen” – dens demografiske kim eller kerne – samt af kvaliteten og videreførelsen af dens kultur.

Men ikke mindst i Frankrig har socialismen og bureaukratiseringen gået sin sejrsgang i en sådan grad, at kampen mod dette kvælertag på et frit samfund har høj prioritet. Som Faye påpeger, er venstrefløjens kritik af de borgerliges ”ultraliberalisme” og ”kommercialisering” jo helt ude af proportioner i et land, hvor skattetryk og administrationens dødvægt kun slår nye rekorder. Krisen er fremkaldt af bl.a. for lidt økonomisk liberalisme, ikke af for meget. Globaliseringen er et ideologisk valg, for så vidt som 70 % af de firmaer, der er flyttet ud af Frankrig, ville være blevet, hvis der havde været en mere fornuftig skattepolitik. Socialstaten udspringer i bund og grund af misundelse, ikke af seriøs økonomisk analyse. Og den støtter kun, den hjælper ikke grundlæggende. Den lammer og fratager folk modet (også nationalt), og den har skabt en arbejdsløshedskultur, som derpå skaber ”behov” for indvandring: Alene i Frankrig kan man ikke finde indfødte

ansøgere til en halv million job. Lediggang er mere indbringende. Det samme er paradoksalt nok kommet til at gælde for de indvandrere, man angiveligt har lukket ind for at løse problemet. Muslimerne i Frankrig (og hele Vesteuropa) fordeles jo ikke eller holdes som slaver, tværtimod har de fået mere støtte end nogen indfødt gruppe. Sammen med de indfødte bureaukrater i beskyttede stillinger udgør muslimerne (som i bogen kaldes et nyt fødselsaristokrati) i Fayes øjne nutidens udbytende klasse eller ”parasitter”, som han maner til klassekamp imod på vegne af det produktive folk og de marginaliserede indfødte franskmænd.



Faye foreslår derimod et system, der giver franskmænd incitament til at arbejde, og samtidig giver indbyggere med ikke-europæisk baggrund incitament til at udrejse – altså så lidet tiltrækkende vilkår, at de ikke har grund til at blive i landet. Statslige ydelser såsom børnepenge begrænses til franskmænd, og så snart ikke-vestlige i landet ophører med at være selvforsørgende, skal de ud uanset tidligere status. Illegale indvandrere kan aldrig nogensinde legaliseres og skal selvfølgelig altid udvises umiddelbart.

Desuden er det mht. indvandringen nødvendigt at gå til ondets rod, hvilket de i dag anerkendte ”internationale forpligtelser” ikke muliggør. Derfor må retten til at søge asyl ophæves. Udgifterne til den tvangsmæssige behandling af disse for det meste grundløse sager er jo uhyre. Ej heller kan asylsøgere, der er godkendt andetsteds i EU, få indrejsetilladelse til Frankrig. Flygtninge skal kun anerkendes som en absolut undtagelse via et særlig, personligt dekret fra præsidenten. Endelig overskygges princippet om, at love ikke må have tilbagevirkende kraft, af national nødret.

Faye gør op med den herskende misforståede læsning af Montesquieu, hvorefter domstolene skulle udgøre en ”tredje magt” i samfundet på linje med regering og parlament. Af denne forfejlede læsning udspringer nutidens juristvælde, hvor politikerne angiveligt er magtesløse. Ideen var dog oprindelig, at domstolene kun skulle være en myndighed med en bestemt autoritet, underlagt folkesuveraniteten.

I kriminalitetsbekæmpelsen slakter Faye flere hellige køer. Betingede straffe afskaffes. Enten straffes man eller ej. Og straffens formål skal ikke være ”resocialisering”, men netop straf. Det modsatte fører logisk set i sidste instans til ophævelse af enhver straf, fordi alle ugerninger kan forklares psyko-socialt. Et enkelt og inappellabelt straffesystem har i USA ført til mere end en halvering af kriminalitet på få måneder, og samme resultat kan selvfølgelig nås i Europa. I modsætning til i USA vil Faye dog ikke bruge dødsstraf, men total isolation på livstid som højeste straf. Som alternativ til denne frygtelige skæbne kan den dømte så vælge frivillig eutanasi.

Udenrigspolitisk ønsker Faye, at Frankrig kun blander sig, når landets interesser, borgere eller territorium er direkte truede. Han ser de forskellige ”krige mod terrorisme” diverse steder i verden som direkte kontraproduktive, alt imens

befolkningsudskiftningen herhjemme kun fortsætter. Det franske forsvar bør derimod indrettes efter den eventuelitet, at massive udvisninger af visse befolkningsgrupper eller etnisk borgerkrig i Frankrig fører til straffeforanstaltninger fra fx USA, hvilket franskmændene så må være i stand til at værgе sig mod. NATO må derfor gradvist erstattes af et forsvarssamarbejde mellem nationalt sindede europæiske regeringer. Piratuvænet mod vestlige skibe vil Faye løse på kort tid ved hjælp af hær og flåde uden at tage fanger.

For Faye at se er ulandene ikke ofre for et "neoliberal" udbytningssystem. De er derimod deres egne værste fjender. Ulandshjælp-ideologien er den sande

nykolonialisme, som må undsiges, fordi den altid har slået fejl. Han afviser, at ulandshjælp kan ses som et forsøg på at hindre indvandringen til Europa. Den har virket modsat, og i sin bog viser han udførligt, at masseindvandringen netop udmærket kan standses uden ulandshjælp som værktøj. Faye påpeger, at man aldrig i historien har set, at en invasion er standset ved, at man har "stimuleret" aggressoren til ikke at invadere, kun ved at man har forbudt invasionen med trussel om brug af magt.

Principperne i Fayes program udspringer af hans retsfilosofiske grundanskelse, som han kalder aristotelisk. Den forkaster formalisme og evige principper og ser udelukkende på realiteten og

dens konkrete krav (efter den græske filosof Aristoteles' modsætningsforhold til Platons idealisme). Faye erkender med Aristoteles, at enhver form for politik har en bagside. Enhver god afgørelse er samtidig problematisk. Det afgørende er bare, at det positive med tiden overskygger det negative. Det moderne ønske om at kunne tilfredsstille alle parter er en illusion. Trods ulemperne for nogle må Faye derfor kalde sit program for "plan A", den fornuftige løsning. For plan B, hvor lidenskaberne uundgåeligt på et tidspunkt tager over, kender hverken "elegance, respekt eller nåde".

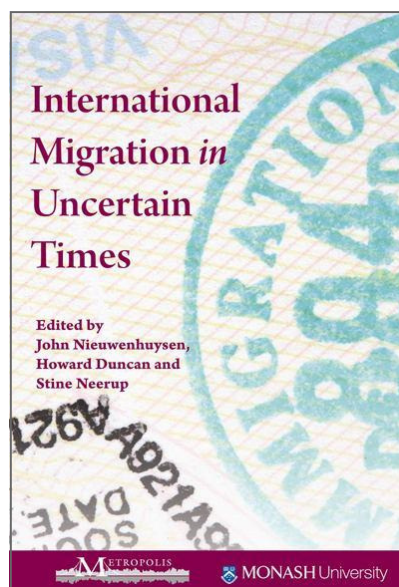
*Peter Neerup Buhl*

## Masser af viden - ingen indsigt

J. Nieuwenhuysen, H. Duncan & S. Neerup (red.): *International Migration in Uncertain Times*. (McGill-Queen's University Press, 2012. 192 sider. \$ 39,95).

Denne antologi er interessant læsning, ikke kun fordi den er fyldt med mange nyttige oplysninger (som dog ikke altid er troværdige, jf. nedenfor), men især fordi den er et udtryk for den etablerede indvandringsforsknings verdenssyn. I et neutralt, klinisk sprog tales der uafbrudt om "behovet" for arbejdskraft og den "xenofobi", som er en klods om benet på den angiveligt rationelle politik. Tabeller, diagrammer og grafer forklarer og afbilder udviklingen gennem årene og sammenligner lande i kapitlerne, der omhandler både Nordamerika, Europa, Australien, New Zealand, Sydafrika og Asien.

Som medlem af disse værtsfolk, der skal velsignes med al den arbejdskraft, sidder man dog nærmest tilbage med fornemmelsen af at have læst referatet fra en moderne og relativt ublodig Wannsee-konference, hvor ombringelsen af hele folk blev planlagt, maskeret bag nydelig statistik og bureaukratsprog. Disse akademikere fatter åbenbart ikke, at mennesker ikke bare er identiske spillebrikker, man kan blande efter behag, og at langt stærkere kræfter end angiveligt rationel velfærdsoptime-



ring styrer historien. Rent bortset fra, at den foreslåede arbejdskraftimport også vil være et kontraproduktivt instrument, hvis målet er mere velfærd. Dette kan ikke undgå at skinne igennem i nogle af kapitlerne, hvoraf det fremgår, at de fordele, der måtte have været, er blevet mærkbart mindre de steder, hvor indvandringen er begyndt at gå over til at være primært ikke-europæisk.

Kapitlet om Danmark, som i højere grad end de andre kan tjekkes faktuel, er præget af grel undervurdering af fremmedtilstedeværelsen i landet. Stine Neerup (ph.d. ved Center for Studier af Lighed og Multikulturalisme,

Københavns Universitet) opererer med cirka 200.000 muslimer i Danmark – et tal af samme størrelsesorden har været brugt i den toneangivende debat i de sidste 20 år, mens indstrømningen bare er fortsat, så tallet skal i hvert fald mere end fordobles for at nærme sig virkeligheden anno 2012. Neerup hævder også, at der var mellem 1000 og 5000 illegale indvandrere i Danmark i 2010. I marts 2012 skønnede danske politifolk, at der kan være op til 50.000 personer illegalt i Danmark – i så fald noget af en stigning!

Nej, selvfølgelig ønsker man fra forskerside at feje mest muligt ind under gulvtæppet, så den "rationelle", splittergale samfundshersken uden klogskab eller historisk indsigt lettest muligt glider ned. Der er intet som helst ønske om dialog med nationalkonservatismen fra dén kant, kun arrogant "afsløring" af vort angivelige fejlagtige grundlag – hvormed man i al iveren efter at nå dét mål kun formår at afsløre sig selv. Mainstream-akademikerne er desværre uden for pædagogisk rækkevidde. Udfordringen består i at opbygge vor egen vidensbank og forskning for at erkende virkeligheden som en modmagt til dem, der fordrejer virkeligheden for at omskabe den efter egne idiosynkrasier.

*Peter Neerup Buhl*

# Jøder eller os selv som hovedfjenden?

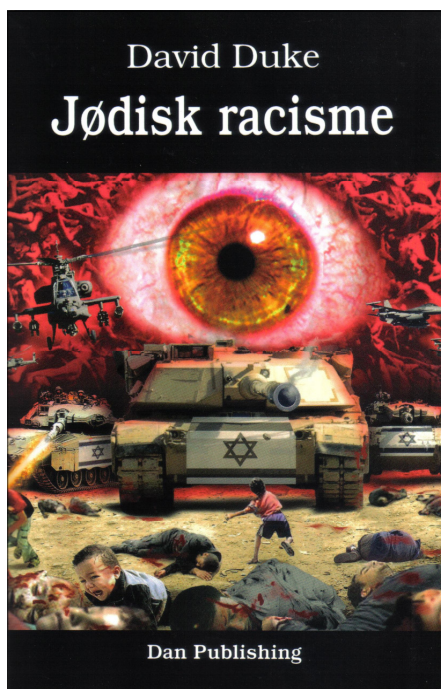
David Duke: *Jødisk racisme*. (Dan Publishing, [www.danpublishing.info](http://www.danpublishing.info), 2012. 403 sider. 250 kr.).

Der samles her stor dokumentation af alle aspekter af jødernes gerninger til skade for Vestens folk fra oldtiden og til vore dage. Det virker utvivlsomt, at jøder statistisk er stærkt overrepræsenterede i de kredse, som arbejder for masseindvandringen og generel kulturel opløsning af især de kristne nationalstater. Jødernes historie og gruppeinteresse giver dem ofte en tendens, der er på kollisionskurs med flertallet i de europæiske folkeslag. Alene at påstå dét fører til hysterisk ophidselse hos mange, men det bør være tilladt at lægge disse konflikter frem i dagens lys uden at blive anklaget for at være potentiel folkemorder eller nazist. David Duke benægter hårdnakket at være antisemit og at være "had", og der er ikke større grund til at betvivle hans motivers renhed, end man betvivler andres – tværtimod har han haft så store ulemper i sin kamp, at han virkelig oprigtigt må tro på sin sag. Som han siger, er det ikke mere antisemitisk at bekæmpe jødisk racisme, end det er anti-italiensk at bekæmpe mafiaen.

Desværre fører de skarpe fronter i dette emne alt for ofte til, at buen spændes for hårdt. *Alt* hos jøder tolkes enten godt eller ondt. Duke skyder over målet i sidstnævnte retning. Det er ikke muligt at tjekke alle hans næsten 700 kildehenvisninger – og hans tilhængere ville alligevel vælge at følge hans kildevalg – , men når han fx påstår, at ingen jøder (eller én) omkom i 9/11-angrebet, fordi jøderne i World Trade Center var blevet varslet på forhånd, kan det ifølge troværdige kilder på internettet hurtigt tilbagevises alene ved at se på listen over de hundredvis af jødiske navne blandt de omkomne.

I sit kapitel til støtte for holocaust-revisionisme rammer Duke en sandhed med sin gennemgang af, at antallet af ofre i kz-lejrene i sagens natur er uhyre usikkert (ligesom for antallet af ofre i Gulag angiver forskellige kilder vidt forskellige tal), ligesom ofrenes døds måde bør kunne være genstand for

saglige historikerdrøftelser. Men Duke går igen videre og mere end antyder, at såvel de Allierede som jøderne faktisk var værre end nazisterne, og at de indsatte i kz-lejrene nok havde det bedre end de civile tyskere under krigen!



Denne stadige sætten tingene på deres yderste spids er ærgerlig for det vigtige anliggende. Forhåbentlig vil det en dag lykkes en større kreds af intellektuelle at prikke hul på bylden og præsentere problemkomplekset på en facon, der ikke støder almindelige menneskers sunde fornuft alt for meget. Det er jo uheldigt, at alt, hvad der overhovedet teoretisk kan tænkes at siges imod jøder, absolut skal med. Jeg har i hvert fald svært ved at forarges over den israelske lilleputstats nødvendigt ret hårde metoder, omgivet som den er af islamske kæmpeområder. Stærk jødisk overrepræsentation blandt meningsdannere i Vesten forekommer mig langt mere forargelig (særlig når de prædiker "antiracisme" her og etnisk renhed i Israel, men danske medier er dog mere Israel-kritiske end i USA), og spørgsmålet om den nøjagtige form for nazisternes indiskutable misgerninger virker på mig ret irrelevant i hele den aktuelle sammenhæng.

For Duke er det afgørende, at verden erkender hans sandhed om holocaust, så man ikke står så naive over for jødernes offerrolle. Men i stedet for at lade den aktuelle skæbnekamp forsvinde i en uendelig diskussion om historien, er det så ikke meget mere relevant at fremmane konsekvenserne af de aktuelle (ikke mindst jødiske) globalistiske planer, kort sagt "gå efter bolden i stedet for manden"? Duke skriver selv, at vi kun har vor egen svaghed at takke for jødernes angivelige magt. Hvis blot der spændes ben for de folkeødelæggende planer ved, at projektørlyset rettes imod dem, er det vel af sekundær betydning, om hjernerne bag dem var jødiske eller ej.

Dette ville sikkert affejes som naivt af Duke, men han tillægger omvendt jøderne en så kolossal status, at han utvivlsomt får de fleste læsere til at miste modet på forhånd. Han afviser, at han taler om "sammensværgelser": "Der er ikke engang noget hemmelighedskræmmeri omkring det. Jødisk magt er allestedsnærværende. Enhver politiker er så bevidst om deres magt, at han ved, han ikke kan nævne den." Ikke sandt, hvor skal man så starte?

Duke gør det til en dyd at tolke alt i de mørkeste farver. At mange jøder efterhånden gifter sig med ikke-jøder tolkes som en strategi, der blot styrker kernen blandt de faste i troen. En sådan virkning *kan* denne udvikling rigtignok få, men Duke giver så ikke jøder mange valgmuligheder mht. adfærd, som kan tilfredsstille ham. De få eksempler på "gode" jøder, han nævner, er nogle, der omvendt helt har overtaget de mere ekstreme muslimers logik mod Israel og Vesten (fx Noam Chomsky). Ufrivilligt parodisk bliver Dukes omtale af sit eget indlæg på holocaust-konferencen i Iran i 2006: "Min tale drejede sig om den altafgørende vigtighed af ytringsfrihed på alle områder og om fornedrelsen af europæisk lovgivning, idet den sætter mennesker i fængsel for at udtrykke deres mening og deres samvittighed." Utvivlsomt et relevant emne, men at klage herom i et propagandaarrangement i Iran under den ifølge Duke "åbenhjertige" Ahmadinejad kan mildt sagt ikke andet end kompromittere sa-

# Foreningssager

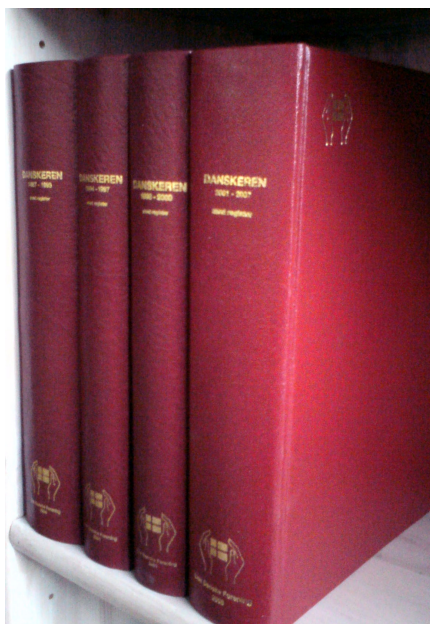
## Forhåndsbestilling af Danskeren 2008-2012 i smuk indbinding

Samtlige årgange af Danskeren fra 1987 til 2007 findes i indbundne udgaver, som kan købes ved henvendelse til foreningens sekretariat.

Ved udgangen af 2012 er det tid at indbinde de seneste 5 årgange, så den indbundne samling af 25 årgange bliver komplet.

Før indbindingen påbegyndes, er det selvsagt vigtigt at vide, hvor mange indbundne udgaver, der skal produceres.

Vi beder derfor interesserede om at bestille på forhånd ved henvendelse pr. e-mail til [danskeren@danskeren.dk](mailto:danskeren@danskeren.dk) eller tlf. 86 13 24 01. På forhånd tak.



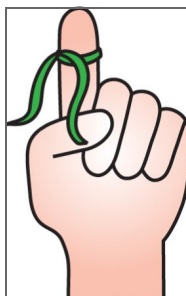
## Husk at meddele flytning!

Regnskabsføreren beder abonnenter og medlemmer om at huske at meddele adresseændring ved flytning.

Mange forsendelser kommer fejlagtigt retur. Opgiv derfor også gerne tefonnr. eller en e-mailadr. ved indbetalinger,

så vi kan kontakte abonnenter og medlemmer og få den korrekte adresse opgivet.

På forhånd tak.



gen. Igen fører entusiasmen for den antijødiske sag til blindhed over for meget kritisable forhold blandt muslimerne, som jo langt fra ikke bare er jødernes uskyldige ofre. De har deres eget antivestlige program, men jødekritikere har en tragisk tendens til at gøre nogle af de værste af dem til deres allierede ud fra devisen, at "min fjendes fjende er min ven". Men hvorfor er det mindre odiøst at gøre sig til muslimernes redskab imod Vesten end til jødernes?

Der må kort sagt være en tredje vej, som Guillaume Faye efter min mening anviste i sin bog "La Nouvelle question juive" (2007): Vi skal hverken definere vor politik i forhold til (for eller imod)

jøder (eller muslimer), men ud fra vort eget grundlag og kæmpe derefter. Om vi derved undervejs *også* kommer på tværs af jøder og muslimer, er af sekundær betydning. Den Danske Forening har jo heller ikke over for muslimer nogen sinde abonneret på konspirationsteorier eller lignende, men tværtimod stået fast på, at uanset deres hensigter skal de ikke sætte dagsordenen her i landet. Og dét er vel egentlig over for alle grupper i virkeligheden den mest principfaste holdning, helt upåvirkelig af altid diskutabile historiske kendsgerninger, som den er.

Peter Neerup Buhl

# DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af politiske og økonomiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 250 kr. om året - se kuponen side 24. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el. lign.

**Foreningens adresse:**  
Skomagergade 25, 4000 Roskilde

**Telefonsekretariat:**  
Tlf. 86 13 24 01  
Danske Bank Reg.nr. 9173 Konto 4547551  
SWIFT-BIC: DABADKKK  
IBAN: DK48 3000 0004 5475 51  
[www.danskebank.dk](http://www.danskebank.dk)

**E-mail:**  
[danskeren@danskeren.dk](mailto:danskeren@danskeren.dk)

**Internet:**  
[www.dendanskeforening.dk](http://www.dendanskeforening.dk)

**Redaktion:**  
Bibliotekar Harry Vinter (ansv. red.),  
[harryvinter@gmail.com](mailto:harryvinter@gmail.com)

**Styrelsen:**  
Tomas Kierstein (formand, pressetalsmand)  
tlf. 41 13 13 69  
[tkierstein@msn.com](mailto:tkierstein@msn.com)

Harry Vinter (næstformand)  
[harryvinter@gmail.com](mailto:harryvinter@gmail.com)

Jesper Nielsen

Keld Rasmussen

Søren Lind Jensen

**Regnskabsfører og styrelsessekretær:**  
Thomas Andreasen  
tlf. aften/weekend 86 13 24 01  
[danskeren@danskeren.dk](mailto:danskeren@danskeren.dk)

**Juridisk konsulent:**  
Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch  
tlf. 49 19 15 54  
[ole.hasselbalch@mail.dk](mailto:ole.hasselbalch@mail.dk)

**Mødekonsulent:**  
Korrespondent Poul Vinther Jensen  
tlf. 53 56 00 32  
[povj@webspeed.dk](mailto:povj@webspeed.dk)

# DANSKEREN

udkommer 4 gange årligt

# Juletræet - symbol på lys i en mørk tid



Der står ingenting i koranen om juletræer. Derfor har et muslimsk flertal i afdelingsbestyrelsen for boligforeningen Egedalsvænge i Kokkedal forbudt opstillingen af et juletræ på boligforeningens område.

Det fik minister for By, Bolig og Landdistrikter Carsten Hansen til at opfordre afdelingsbestyrelsen i Egedalsvænge i Kokkedal til at ændre dens beslutning om ikke at købe et juletræ. *"Det at være med i et demokrati er også, at man tager hensyn til mindretallet"*, udtalte han naivt, - som om muslimer har noget som helst til overs for demokrati.

Muslimer opfører sig, som muslimer opfører sig. Det kan man ikke bebrejde dem. Nysproglige fif som at kalde dem "nydanskere" ændrer ikke på realiteterne.

Men man kan bebrejde Carsten Hansens Socialdemokraterne, at de igennem de seneste 30 år har arbejdet ihærdigt på at "berige" Danmark med muslimske indvandrere.

Socialdemokraterne stillede danskerne et farverigt kulturelt berigende multikulturelt samfund i udsigt.

Der var kun få, såsom de nøgterne folk, der dannede Den Danske Forening, som forudså, at "multikultur" sammen med muslimer vil ende med muslimsk monokultur.

Blandt de skyldige finder vi demagoger som Ole Espersen, Birthe Weiss, Sven Auken, Dorthe Bennedsen og den "stuerene" Poul Nyrup Rasmussen. Det er dem, som har skylden for, at danskerne nu ydmyges og trædes under føde overalt i Danmark.

*"Indvandrere og flygtninge er med til at berige den danske kultur, og ikke, som nogle mener, dominere den og sætter sig på den"*, som Ritt Bjerregaard udtalte til Jyllands-Posten 27/10 1991.

*"Den islamiske verden er blevet en mangfoldig del af vores hverdag med spændende butikker og smilende folk. Uden denne påvirkning ville Danmark*

*være farveløs"*, som Jytte Hilden skrev i Århus Stiftstidende 26/3 1996.

Hverken Carsten Hansen eller nogen anden socialdemokrat skal bebrejde det muslimske bestyrelsesflertal dets beslutning.

De kan bebrejde sig selv, at de i deres himmelråbende dumhed gjorde det muslimske flertal muligt!

Og så kan de stadig nå at gøre skaden god igen ved at påbegynde hjemsendelsen af de mange muslimer, som tydeligvis aldrig skulle være lukket ind i Danmark.

Som en sidegevinst kan de spare udgifterne til privatskoler til deres børn og igen sende deres børn i folkeskolen.

Vi forlanger Danmark tilbage!

Og så ønsker vi alle vore læsere en rigtig God Jul.

HV